

6^η

4-5 Απριλίου 2026

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

**Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός
της φτώχειας και του πολέμου**

- ▶ εργατική αντεπίθεση
- ▶ αντικαπιταλιστική ανατροπή
- ▶ σοσιαλιστική – κομμουνιστική προοπτική

ΑΝΤ.ΑΡ.Σ.Ι.Α
ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή ΣΥνεργασία γιὰ Ανατροπή

Εισαγωγή

Με τα μάτια στραμμένα στην εργατική τάξη και στους λαούς που αγωνίζονται, η ANΤΑΡΣΥΑ προχωρά στις διαδικασίες της 6^{ης} συνδιάσκεψης της, που θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα στις 4 και 5 Απρίλη 2026.

Η ANΤΑΡΣΥΑ απευθύνει πλατύ κάλεσμα στους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα, τη νεολαία για την εργατική αντεπίθεση. Για μαχητική κοινωνική και πολιτική αντιπολίτευση, με ισχυρή, ανεξάρτητη αριστερά της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και συνολικής

νίκης. Για το λαϊκό ξεσηκωμό για «ψωμί», δουλειά, ελευθερία, ειρήνη, διεθνή αλληλεγγύη των εργατών και των λαών. Για να ανατραπεί η κυβέρνηση και η πολιτική του κεφαλαίου, ΕΕ και ΝΑΤΟ, να ηττηθεί η συνταίνεση σε αυτήν.

Η ANΤΑΡΣΥΑ είναι παρούσα και πρωταγωνιστεί στους καθημερινούς αγώνες, αποτελώντας μια πολιτική δύναμη που επέλεξε τον δύσκολο δρόμο της σύγκρουσης με την κυρίαρχη πολιτική και της αναζήτησης μιας άλλης προοπτικής για το κίνημα και την Αριστερά. Καταθέτει ενωτικό, προωθητικό κάλεσμα για την παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής αριστε-

ράς. Καλεί τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος, όσες και όσους παλέψαμε μαζί το προηγούμενο χρονικό διάστημα, να κάνουμε μαζί, βήματα για την ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του μετώπου της, σε σύνδεση με τα ριζοσπαστικά ρεύματα που γεννιούνται.

Μπροστά στην 6^η συνδιάσκεψη, η Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή δημοσιεύει τα παρακάτω κείμενα:

- Θέσεις του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου (ΠΣΟ). (Οι θέσεις ψηφίστηκαν από την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, το ΕΚΚΕ και την

Πρωτοβουλία για μια ANΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική, ενώ το ΣΕΚ απείχε από την ψηφοφορία).

- Κείμενο συμβολής του ΣΕΚ για την 6^η Συνδιάσκεψη.

- Τροπολογία της Πρωτοβουλίας για μια ANΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική, πάνω στις Θέσεις του ΠΣΟ σχετικά με την αποτίμηση της δράσης της ANΤΑΡΣΥΑ.

Φιλοδοξούμε με την συζήτηση στις συνελεύσεις των επιτροπών και τις ίδιες τις εργασίες της συνδιάσκεψης, να γίνει ένα βήμα ευρύτερης συσπείρωσης του δυναμικού των αγώνων και της αντικαπιταλι-

στικής Αριστεράς. Για να δυναμώσει το ρεύμα που μιλάει ανοιχτά για αντικαπιταλιστική εναλλακτική απέναντι στην κυβέρνηση, το σάπιο πολιτικό σύστημα, τον πόλεμο και τον βάρβαρο καπιταλισμό της εποχής μας. Για να φέρουμε στο προσκήνιο την αναγκαιότητα και την δυνατότητα της επαναστατικής αλλαγής, της εξουσίας των εργαζόμενων, και μιας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής κοινωνίας.

Θέσεις για την 6^η συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ

Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός της φτώχειας και του πολέμου

- ▶ εργατική αντεπίθεση
- ▶ αντικαπιταλιστική ανατροπή
- ▶ σοσιαλιστική – κομμουνιστική προοπτική

Διεθνείς εξελίξεις και καπιταλιστικές αντιθέσεις στο επίκεντρο

Ο καπιταλισμός της κρίσης και των πολέμων

1 Βρισκόμαστε σε μια οριακή καμπή του σύγχρονου καπιταλισμού, η οποία πυροδοτεί σειρά τάσεων και εξελίξεων. Τροφοδοτεί κρισιακά φαινόμενα, οικονομική αβεβαιότητα, οξυμένους ενδοκαπιταλιστικούς και ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, τριγμούς στους γεωπολιτικούς συσχετισμούς. Παράλληλα είναι ανοιχτό το ενδεχόμενο της πολεμικής κλιμάκωσης με απρόβλεπτες συνέπειες για το παρόν και το μέλλον των λαών.

Στην περίοδο που βρισκόμαστε ξεχωρίζουν μια σειρά από αλληλένδετες εξελίξεις:

α) Πρώτα και κύρια ένταση της επίθεσης στην εργατική τάξη, ένταση της

εκμετάλλευσης και όξυνση του κοινωνικού ζητήματος, σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, στον ανεπτυγμένο και αναπτυσσόμενο καπιταλισμό.

β) Πρωτοφανής επίθεση σε κατακτημένες ελευθερίες και δικαιώματα και συνολικά πολιτική αντίδραση σε όλη την «γραμμή του μετώπου».

γ) Πρωτοφανής όξυνση ενδοκαπιταλιστικών - ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, ακόμη και εντός των ίδιων στρατοπέδων και συμμαχιών.

δ) Καταφυγή συχνότερα στον πόλεμο και τις πολεμικές επιχειρήσεις, διεθνής αύξηση των εξοπλισμών, στροφή προς την «πολεμική οικονομία» και ρητορική, **τόσο γενικά όσο και ειδικά η ΕΕ που προωθεί το Rearm Europe των 800 δις.**

Κορυφαία έκφραση σήμερα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας είναι η γενοκτονία των Παλαιστινίων στη Γάζα. Οι αναπροσαρμογές στην πολιτική των ΗΠΑ (π.χ. δασμοί), οι συνέπειες των πολέμων στην ενέργεια, η εκτίναξη των κρατικών χρεών και ο ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός, μπορούν να πυροδοτήσουν μια νέα κρίση - σταθμό.

Ταυτόχρονα ζούμε σε μια εποχή αγώνων που γεννάνε ελπίδες για την

πάλη των λαών. Εκατομμύρια σε όλον τον κόσμο, βλέποντας τη ζωή τους να καταστρέφεται, βγαίνουν στους δρόμους, απεργούν και εξεγείρονται.

2 Η κλιμάκωση των ανταγωνισμών και των κρισιακών φαινομένων σχετίζεται με την οικονομική αδυναμία της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, την πτωτική τάση των ποσοστών κέρδους και την αδυναμία επικερδούς τοποθέτησης συσσωρευμένου κεφαλαίου. Ο κίνδυνος ύφεσης έχει αυξηθεί σημαντικά, τόσο για την παγκόσμια οικονομία όσο και για τις ΗΠΑ ειδικότερα, αλλά και για μεγάλες οικονομίες της ΕΕ (Γερμανία, Γαλλία).

Η **σχετική υποχώρηση του αμερικάνικου καπιταλισμού**, παρά τη στρατιωτική και πολιτική του υπεροπλία, δυναμώνει τις **τάσεις απώλειας της ηγεμονίας και της κυριαρχίας του**, με αποτέλεσμα να οδηγείται σε κρίσιμες αναπροσαρμογές στρατηγικής για τον επόμενο γύρο ενός θανατηφόρου ανταγωνισμού. Απέναντι πρωτίστως στην καπιταλιστική Κίνα, οι ΗΠΑ επιχειρούν την δική τους ισχυροποίηση σε όλα τα πεδία, τοποθετώντας σε νέα, πιο αντιδραστική βάση, ακόμη και την ως τώρα ευρωπαϊκότητα της συμμαχίας της «Δύσης», στο πλαίσιο ΝΑΤΟ και ΕΕ.

Με την επιβολή δασμών, ο Τραμπ επιχειρεί να «προστατεύσει» την οικονομία των ΗΠΑ, πλήττοντας ταυτόχρονα τις ανταγωνιστικές οικονομίες και παράλληλα εκβιάζει τις άλλες καπιταλιστικές χώρες, ακόμη και τις σύμμαχες, ώστε να αποσπάσει εμπορικά και γεωπολιτικά οφέλη. Με την στροφή στον πόλεμο, ενισχύει την πολεμική βιομηχανία και προετοιμάζει θερμές αναμετρήσεις σε όλο και περισσότερες περιοχές του πλανήτη (Βενεζουέλα, Ταϊβάν). Η ηγεσία Τραμπ στις ΗΠΑ, με πυξίδα τα υπερκέρδη των πολυεθνικών, κλιμακώνει την επίθεση στο λαό, εφαρμόζει ακραία ρατσιστική και μισογυνική πολιτική.

3 Η **Ευρωπαϊκή Ένωση**, επιχειρεί να ξεφύγει από την δική της εσωτερική κρίση με μια πρωτοφανή **στροφή προς την «πολεμική οικονομία»**. Ο πολεμικός καπιταλισμός αποτελεί στρατηγική επιλογή του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, με την οποία οι λαοί θα πρέπει να αναμετρηθούν για να μην κυλίσουμε στην άβυσσο του πολέμου. Οι αστικές τάξεις στην ΕΕ επιδιώκουν την συνολική ανασυγκρότηση του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, που έχει χάσει πόντους στον διεθνή ανταγωνισμό, απέναντι τόσο στις ΗΠΑ όσο και την Κίνα. Αυτό, προϋποθέτει την διασφάλιση νέων πηγών κερδοφορίας, ένα πιο

βίαιο κύκλο αναδιανομής πλούτου υπέρ του και σε βάρος των «κάτω», την απαλλαγή από τα βαρίδια του «κοινωνικού κράτους», την περιστολή των δημοκρατικών και λαϊκών ελευθεριών. Κλιμακώνεται η πολεμική ρητορική και διαμορφώνεται σταθερά μια αφήγηση περί της «ρωσικής απειλής», σε μια προσπάθεια επηρεασμού της κοινής γνώμης για την αναγκαιότητα των εξοπλισμών και της πολεμικής προετοιμασίας.

Η προσπάθεια υπέρβασης των κρισιακών φαινομένων, η «δημοσιονομική πειθαρχία» για την εξυπηρέτηση του παγκόσμιου δημόσιου χρέους, στην Ευρώπη παίρνει την μορφή του αντιδραστικού δημοσιονομικού «Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης».

Δίπλα στην ύφεση που ταλανίζει την Γερμανική οικονομία, προστίθεται

το κόσμος. Το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, με το ριζοσπαστισμό του, έσπασε το τείχος της διεθνούς συννενοχής.

5 Ο κίνδυνος γενικότερης πολεμικής ανάφλεξης ενισχύεται στο φόντο της εκτίναξης του ανταγωνισμού στο πεδίο της οικονομίας. Το σύνολο των εξελίξεων αναδεικνύουν τάσεις προς γενίκευση των πολεμικών αντιπαραθέσεων διεθνώς, πιθανώς και προς μία γενικευμένη παγκόσμια αναμέτρηση. Ο καπιταλιστικός κόσμος πλώνεται σε έναν σκληρό ανταγωνισμό δύο βασικών πόλων-μπλοκ: «Δυτικές» δυνάμεις (ΗΠΑ, ΕΕ κ.α.) από τη μια, και από την άλλη ο ανερχόμενος υπό διαμόρφωση πόλος κρατών με κεντρικό ρόλο της Κίνας και της Ρωσίας. Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους «σέρνουν» τον

αποδεικνύεται πως ήταν μύθος η πορεία προς μια ήρεμη «παγκοσμιοποίηση» και ότι μέσω της ανόδου της Κίνας και των BRICS η ανθρωπότητα βαδίζει προς κάποιο «πολυπολικό» κόσμο που θα χωράει περισσότερους «παίκτες». Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει ούτε ειρηνικά, ούτε μόνιμα. Τόσο η Κίνα όσο και η Ρωσία είναι μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις που διεκδικούν το δικό τους μερτικό στις ιμπεριαλιστικές μοιρασιές, ανάλογα με την ισχύ και τα συγκεκριμένα συμφέροντά τους.

Ο καπιταλιστικός ανταγωνισμός, αλλά και η τάση για διαμόρφωση μιας ξεκάθαρης οικονομικής και πολιτικής ιεραρχίας, καθώς και στρατιωτικής ισχύος, αποτελεί «νόμο» του καπιταλισμού, αλλά και τη θεμέλια βάση του κινδύνου του πολέμου που αναγεννά-

σε εθνοτικές μειονότητες, αλλά και στα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία του κινήματος, να αυξάνεται επικίνδυνα και μεθοδικά σαν οργανικό στοιχείο της κυρίαρχης πολιτικής και ρητορείας.

8 Η κρίση, η έλλειψη εναλλακτικής για το σύστημα, οδηγεί σε αντιδραστικοποίηση του αστικού πολιτικού συστήματος και του αστικού κράτους. Ένταση της καταστολής με χρήση και του στρατού, σχετική «συγχώνευση» των μηχανισμών «εσωτερικής» και «εξωτερικής» ασφάλειας, μεταφορά αποφάσεων στους πιο αδιαφανείς και στεγανοποιημένους μηχανισμούς του κράτους, ενίσχυση του αντιδραστικού χαρακτήρα των διοικητικών μηχανισμών έναντι των «αντιπροσωπευτικών» θεσμών που χάνουν κάθε περιεχόμενο, ένταση του αντικομμουνισμού (Εβδομάδα Τραμπ). Αυτές είναι μερικές από τις εξελίξεις που χαρακτηρίζουν την αντιδραστική στροφή στο κράτος και το πολιτικό σύστημα. Σε αυτό το πλαίσιο ο αγώνας για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες είναι αναπόσπαστο στοιχείο της λαϊκής πάλης και αποκτά βαθύ αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο.

9 Βαθιά ταξικό ζήτημα, συνδεδεμένο με τον πυρήνα των καπιταλιστικών σχέσεων είναι η κλιματική κρίση και συνολικότερα η **περιβαλλοντική καταστροφή**. Σε συνδυασμό με την υποβάθμιση ή την εμπορευματοποίηση των αναγκαίων υποδομών και υπηρεσιών προστασίας, η κρίση φέρνει συχνά καταστροφές σε υποδομές και απώλειες σε ανθρώπινες ζωές.

Παρά την αρχική επιμονή του πολυεθνικού κεφαλαίου στην «πράσινη» καπιταλιστική ανάπτυξη, σήμερα επενδύσεις δεκάδων δισεκατομμυρίων προωθούνται στις εξορύξεις και τα ορυκτά καύσιμα κάθε είδους ενώ η πυρηνική ενέργεια «επανερχεται» και πλασάρεται σαν «πράσινη» από την ΕΕ.

Οι εξελίξεις αυτές δικαιώνουν την κριτική της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στον «πράσινο καπιταλισμό». Το κεφάλαιο δεν έχει κανένα πρόβλημα να προωθεί τόσο την ανεξέλεγκτη και καταστροφική ανέγερση ανεμογεννητριών και φωτοβολταϊκών σε βουνοκορφές και αγροτική γη, όσο και την «επιστροφή» στις εξορύξεις στα βάθη των θαλασσών, αρκεί να έχει κέρδος.

Το δίλημμα των αρχών του 20ου αιώνα «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα», επανέρχεται όλο και πιο επίκαιρο και συμπληρώνεται από το δίλημμα «Σοσιαλισμός ή καταστροφή του πλανήτη». Μόνο μια κοινωνία με βάση την κοινωνική ιδιοκτησία που αξιοποιεί φιλικές στο περιβάλλον πηγές ενέργειας, με τρόπο ορθολογικό για τις κοινωνικές ανάγκες και σέβεται τα όρια του πλανήτη, μπορεί να αποτρέψει την κλιματική κρίση και την οικολογική καταστροφή στην οποία βαδίζουμε.

10 Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, παρατηρείται διεθνώς άνοδος της ακροδεξιάς και των

η «κρίση χρέους» της 2^{ης} μεγαλύτερης οικονομίας στην Ε.Ε, της Γαλλίας, που βρίσκεται μπροστά σε μια νέα μεγάλη πολιτική κρίση. Η πολιτική του Μακρόν έχει πυροδοτήσει μια πρωτοφανή όξυνση της ταξικής σύγκρουσης στη Γαλλία.

4 **Ιδιαίτερη θέση και σημασία έχει η γενοκτονία του λαού της Παλαιστίνης από το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ, με τη βοήθεια των ΗΠΑ και τη στήριξη της ΕΕ και άλλων κρατών.**

Η συμφωνία εκεχειρίας για τη Γάζα έδωσε προσωρινή ανάσα ζωής στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό για να επουλώσει τις αμέτρητες πληγές του από την 15μηνη επιχείρηση γενοκτονίας που εφάρμοσε στη Γάζα το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ και ο -υπόδικος πλέον για εγκλήματα πολέμου- ηγέτης του Μπενιαμίν Νετανιάχου. Είναι ωστόσο ξεκάθαρο ότι το Ισραήλ υπονομεύει την εκεχειρία. Το μπαρούτι της Μέσης Ανατολής κάθε άλλο παρά έχει σιγήσει. Οι ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και η προσπάθεια διαμόρφωσης της «νέας Μέσης Ανατολής» από ΗΠΑ-NATO, οδηγεί συνεχώς σε νέα πολεμικά επεισόδια.

Η ηρωική Παλαιστινιακή Αντίσταση -που δεν παραδίνει τα όπλα της- αποτελεί φάρο ελπίδας για τους λαούς όλου

χορό του πολέμου, χρησιμοποιώντας την πολιτικό-στρατιωτική τους υπεροχή για να περιφρουρήσουν τη διεθνή τους ηγεμονία, που αμφισβητείται. Προωθούν κλιμάκωση των πολεμικών δαπανών μέχρι το 5% του ΑΕΠ, ενισχύουν με όλα τα μέσα την πολιτική και ιδεολογική προετοιμασία και το πολεμικό κλίμα. Η επιστροφή της πυρηνικής απειλής είναι γεγονός.

Η πολεμική επίθεση στο Ιράν από ΗΠΑ και Ισραήλ, η σύγκρουση Ινδίας-Πακιστάν (πυρηνικές χώρες), ήρθαν να προστεθούν στο φονικό πόλεμο Ρωσίας-Ουκρανίας, τη σφαγή στην Παλαιστίνη, τις εντάσεις στη Θάλασσα της Κίνας, τους πολέμους και εμφύλιες συρράξεις στην Αφρική.

Οι «διαπραγματευτές» Τραμπ-Πούτιν αποτελούν κινήσεις ιμπεριαλιστικής μοιρασιάς και λεηλασίας. Συνολικά οι εξελίξεις στην Ουκρανία επιβεβαιώνουν τις εκτιμήσεις μας ότι ο πόλεμος Ρωσίας-Ουκρανίας έχει όλα τα χαρακτηριστικά ιμπεριαλιστικού, άδικου και αντιδραστικού πολέμου και από τις δύο πλευρές.

6 Η Κίνα προχωρά με γρήγορα βήματα την διεθνοποιημένη οικονομική, αλλά και γεωπολιτική της άνοδο. Από τις γενικότερες εξελίξεις

ται διαρκώς εντός του. Η επαναστατική αντικαπιταλιστική Αριστερά έχει το βλέμμα και τις ελπίδες της στραμμένες στην οικοδόμηση του μετώπου της διεθνούς εργατικής τάξης, στους αγώνες των λαών σε όλο τον κόσμο απέναντι στους πολέμους του κεφαλαίου σαν την πραγματική απάντηση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα σε Ανατολή και Δύση.

7 Η επιβολή της κυρίαρχης ιδεολογίας, εμφανίζεται με αναβαθμισμένα εργαλεία και χαρακτηριστικά. Η λογοκρισία και η απαγόρευση λέξεων, η φίμωση, οι μακαρθικές τακτικές, η πολιτιστική αλλοτρίωση και η εμπορευματοποίηση κάθε πτυχής της ζωής, είναι μερικές όψεις της πολιτισμικής σήψης που φέρνει η καπιταλιστική βαρβαρότητα. Η κυρίαρχη ιδεολογία αφήνει κάθε πρόφαση δημοκρατίας και υφαίνει τον ιστό του μίσους, του κοινωνικού αυτοματισμού, της φασιστικής και ρατσιστικής φρασεολογίας, της αντικομμουνιστικής υστερίας.

Βρισκόμαστε σε ένα πεδίο έντονου ιδεολογικού πολέμου με την ρητορεία μίσους και αντίστοιχες επιθετικές πολιτικές πρακτικές απέναντι στα φτωχά άτομα, στη ΔΟΑΤΚΙ κοινότητα, στις γυναίκες, στους/στις μετανάστες/ριες,

φασιστών. Αποτελεί έκφραση της αντιδραστικής φύσης του συστήματος που γεννά την ανελευθερία, την ρατσιστική πολιτική των κλειστών συνόρων, των εκστρατειών ισλαμοφοβίας που πάνε χέρι-χέρι με τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και τη στήριξη του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, της αναβίωσης του εθνικισμού, των επιθέσεων στα δικαιώματα των γυναικών και τον σεξισμό, της σκλήρυνσης του αυταρχισμού.

Οι ρίζες του φασισμού και της ακροδεξιάς βρίσκονται στην ίδια την καπιταλιστική κρίση, στους πολέμους, στην φτώχεια, ενώ συχνά βρίσκουν έδαφος σε ορισμένα περιθωριοποιημένα μικροαστικά και λαϊκά στρώματα.

Σε μια σειρά μεγάλων ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών η ακροδεξιά ενισχύεται σημαντικά, ή και αναδεικνύεται σε βασικό εκφραστή του αστικού συστήματος εξουσίας. Σε αρκετές περιπτώσεις εντάσσεται στον κορμό του αστικού πολιτικού συστήματος και αποτελεί την δύναμη «κρούσης» για την αντιδραστική του μετάλλαξη. Αυτό αποτελεί ένα ακόμα λόγο που αποδεικνύει τον λαθεμένο χαρακτήρα της πολιτικής των λαϊκών και αντιφασιστικών μετώπων που προτείνουν ορισμένες δυνάμεις της αριστεράς.

11 Τα αστικά πολιτικά συστήματα είναι σε μεγάλη πολιτική κρίση και αστάθεια. Το γεγονός αυτό έχει την βάση του στα αδιέξοδα του καπιταλισμού, στην πολιτική όλων των βασικών αστικών πολιτικών ρευμάτων και στην κρίση των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων μετά τις κυβερνητικές τους θητείες. Μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης σε όλο τον κόσμο βγαίνουν στους δρόμους βλέποντας τη ζωή τους να καταστρέφεται. Η εργατική αντίσταση είναι εδώ. Στο μεγαλειώδες κίνημα υπεράσπισης της Παλαιστινιακής Αντίστασης με εκατομμύρια να διαδηλώνουν σε όλο τον κόσμο. Στις απεργίες από τις ΗΠΑ έως την Γαλλία, από τους εργατικούς αγώνες και τις διαδηλώσεις για τα Τέμπη στην Ελλάδα, αλλά και στα Βαλκάνια. Στην Αφρική, στην Ασία και στην Λατινική Αμερική η νεολαία εξεγείρεται για το κλεμμένο μέλλον της, διώχνοντας προέδρους με ελικόπτερα. Στις ΗΠΑ, αναδύονται δυνατότητες ήττας της αλαζονικής, ακροδεξιάς και κοινωνικά αντιδραστικής πολιτικής του Τράμπ.

Όλα δείχνουν πως η περίοδος πολέμου και κρίσης στην οποία μπαίνουμε θα είναι περίοδος κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγέρσεων. Το ζητούμενο είναι να μετασηματιστούν σε ανατρεπτικούς αγώνες και σε επαναστάσεις που θα αμφισβητούν τα θεμέλια του καπιταλισμού και να μην επαναλάβουμε το παρελθόν σε δυσμενέστερη εκδοχή.

Ο κόσμος της σύγχρονης ριζοσπαστικοποίησης δεν καλύπτεται εύκολα πολιτικά και στέκεται κριτικά απέναντι σε όλα τα πολιτικά ρεύματα. Ένα μεγάλο κομμάτι του είναι διακυβευόμενο

μεταξύ της ρεφορμιστικής και της επαναστατικής τάξης.

Ελληνικός καπιταλισμός και εξελίξεις στη χώρα

12 Η κατάσταση στην χώρα γίνεται ολοένα και πιο δύσκολη για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Το βάθεμα της εκμετάλλευσης, η βία του να ζεις με μισθό

που δεν επαρκεί, γίνονται αφόρητες σε ένα σκληρό ακρίβειας και λεηλασίας.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει μπει σε περίοδο **ανεπίστρεπτης φθοράς και κλονισμού**, ειδικά και μετά από τις **μεγάλες κινητοποιήσεις για τα Τέμπη, τις μαχητικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό, τους αγώνες για τα εργατικά δικαιώματα**. Η κυβέρνηση όσο πιο πολύ βουλιάζει στον βούρκο της ανυποληψίας **τόσο πιο αδίστακτα επιτίθεται στον λαό, για την επιβολή των βάρβαρων Συμφώνων Σταθερότητας της ΕΕ και της πολεμικής οικονομίας**. Βάζει στο στόχαστρο τα εργασιακά δικαιώματα και απογειώνει την εκμετάλλευση με το 13ωρο, την ώρα που κοροϊδεύει με γελοίες αυξήσεις στους μισθούς. Διαλύει δημόσια υγεία και παιδεία, ιδιωτικοποιεί όλα τα δημόσια αγαθά, τελευταία και το νερό. Προωθεί τον ρατσιστικής έμπνευσης νόμο Πλεύρη για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Την ίδια στιγμή οι καπιταλιστές και τα τρωκτικά του κρατικού και κομματικού μηχανισμού της ΝΔ τρώνε εκατομμύρια με αποκορύφωμα την υπόθεση του **ΟΠΕΚΕΠΕ**. Μετά την χυδαία συγκάλυψη του κρατικού εγκλήματος των **Τεμπών, η κυβέρνηση επιχειρεί να στοχοποιήσει τους συγγενείς των θυμάτων**. Είναι επίσης πολλαπλά έκθετη με την προκλητική συγκάλυψη του άλλου μεγάλου εγκλήματος της Πύλου.

Η κυβέρνηση καταφεύγει όλο και πιο συχνά, όλο και πιο προληπτικά, σε μέτρα καταστολής και επιστρατεύει το αφήγημα της «εθνικής ενότητας» για να κλιμακώσει την επίθεση στους αγώνες. Στήνει νέο πειθαρχικό «δίκαιο» στο δημόσιο και συμβούλια επιβολής ποινών που στοχεύουν το φοιτητικό κίνημα

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη πρωτοστατεί στην υποστήριξη του αντιδραστικού καθεστώτος Ζελένσκι για τα συμφέροντα του ΝΑΤΟ και του κεφαλαίου. Χώνεται όλο και πιο βαθιά στον πολεμικό βάλτο της Ουκρανίας προκαλώντας μεγάλους κινδύνους για τον λαό και την νεολαία.

13 Η ελληνική καπιταλιστική οικονομία έχει σοβαρά προβλήματα και η κατάσταση της δεν έχει σχέση με τα παραμύθια της κυβέρνησης. Είναι πιθανή μια νέα βουτιά στην ύφεση ακόμη και σε μια οικονομική κρίση μεγάλης κλίμακας, μέσα από έναν συνδυασμό παραγόντων που είναι:

α) Το λαχάνιασμα της παγκόσμιας οικονομίας, ο εμπορικός πόλεμος, οι πολεμικές συγκρούσεις και οι επιπτώσεις τους, που θα επηρεάσουν και τον ελληνικό καπιταλισμό.

β) Το φρενάρισμα του ελληνικού καπιταλισμού. Η ανεργία και η ακρίβεια αυξήθηκαν. Τα φαινόμενα αυτά θα πολλαπλασιαστούν απότομα με το τέλος των χρηματοδοτήσεων του Ταμείου Ανάκαμψης (τα κονδύλια θα «πέσουν» στο Reatm Europe).

γ) Το δυσβάσταχτο βάρος της αποπληρωμής του χρέους και η τεράστια η αύξηση των στρατιωτικών δαπανών (πάνω από 8 δισ. ευρώ και σχεδόν 6,5% των δαπανών του Προϋπολογισμού).

δ) Τα συμφωνημένα υπερπλεονάσματα των 2,5-3% του ΑΕΠ, περίπου 5 δισ. τον χρόνο που βγαίνουν από την υπερφορολόγηση του λαού, τις περικοπές σε υγεία, παιδεία και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου.

ε) Οι «κόφτες δαπανών» του Προ-

γράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης» που βάζουν καπάκι στις δημόσιες δαπάνες (εκτός του πολέμου) στο 2,5% του ΑΕΠ.

στ) Η ένταση της ακρίβειας που βασίζεται στην ένταση της καπιταλιστικής κερδοφορίας και στην ιδιωτικοποίηση – εμπορευματοποίηση όλων.

14 Η κυβέρνηση της ΝΔ προωθεί έμπρακτα και συμμετέχει ενεργά στα πολεμοκάπηλα σχέδια ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ στην περιοχή και συναινεί στη γενοκτονία των Παλαιστινίων. Ο ελληνικός καπιταλισμός και οι κυβερνήσεις, (η τωρινή της ΝΔ, όπως και αυτή του ΣΥΡΙΖΑ) αποτελούν από τους πιο σταθερούς υποστηρικτές του κράτους δολοφόνου του Ισραήλ.

Έχουν συνδέσει την χώρα με χίλια νήματα με το Ισραήλ. Η στάση αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο της γενικότερης προσπάθειας αναβάθμισης του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή, στο σκληρό ανταγωνισμό με τον τουρκικό καπιταλισμό και στις ανεπτυγμένες οικονομικές σχέσεις με το Ισραήλ. Οι επενδύσεις δίνουν και παίρνουν τόσο στο τομέα του τουρισμού και των ακινήτων όσο και στους κλάδους της πολεμικής βιομηχανίας και της πολεμικής τεχνολογίας. Για αυτό υπάρχει τέτοια επιθετική στάση υπέρ του Ισραήλ από τη κυβέρνηση και τα ΜΜΕ και τέτοια επιθετικότητα στο κίνημα αλληλεγγύης.

15 Σημαντικές είναι και οι εξελίξεις για τις ΑΟΖ και οι ευρύτερες εξελίξεις και συμφωνίες στην περιοχή για την ενέργεια. Η Ελλάδα εμπλέκεται βαθύτερα στα επιθετικά πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ.

Η κυβέρνηση της ΝΔ «βαθαίνει» την «ενεργειακή συμμαχία» με τις ΗΠΑ και η Ελλάδα μετατρέπεται σε «πύλη εισόδου» πανάκριβου αμερικάνικου LNG, στο πλαίσιο απεξάρτησης της Ευρώπης από τα ρωσικά καύσιμα. Στο Ιόνιο προβλέπονται εξορύξεις υδρογονανθράκων από την ExxonMobil, ενώ στο Αιγαίο σχεδιάζεται ο «κάθετος» άξονας μεταφοράς LNG από την Ελλάδα προς την Ουκρανία και την Ανατολική Ευρώπη από την Chevron, στο πλαίσιο συνεργασίας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ και ΗΠΑ (3+1). Με αυτόν τον τρόπο απογειώνεται η ελληνική εμπλοκή στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς με Ρωσία, Κίνα και άλλα κέντρα, ενώ αυξάνονται οι πολεμικοί κίνδυνοι στην περιοχή.

Η μεταφορά μέσω Ελλάδας του αμερικανικού LNG δεν έχει κανένα όφελος για τον λαό, αντίθετα θα μεγαλώσουν τα κέρδη των αμερικάνικων πολυεθνικών εταιριών ορυκτών καυσίμων. Οι εξορύξεις είναι απειλή για το περιβάλλον, θα καταστρέψουν το θαλάσσιο οικοσύστημα και θα φέρουν «περιβαλλοντικά ατυχήματα», σε μία περίοδο που η κλιματική κρίση, απειλεί την ζωή στον πλανήτη.

Συνολικά οι ανταγωνισμοί για τις ΑΟΖ, στην ανατολική Μεσόγειο και το

Αιγαίο, τροφοδοτούν τους εξοπλισμούς, τον εθνικισμό και την εμπλοκή στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Ο άξονας πολέμου Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ και η στήριξη της βαρβαρότητας σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, είναι σε σημαντικό βαθμό αποτέλεσμα αυτών των εξελίξεων. Όλα αυτά φανερώνουν ότι ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας έχει ταξική-εκμεταλλευτική βάση και είναι άδικος, αντιδραστικός, επιθετικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Το ζήτημα της πάλης **ενάντια στην «στρατηγική σχέση» Ελλάδας-ΗΠΑ, η πάλη ενάντια στις εξορύξεις** γίνεται κομβικό ζήτημα για την ειρήνη, το περιβάλλον, την ακρίβεια. Η αντικαπιταλιστική αριστερά θα δώσει όλες τις δυνάμεις της σε αυτή την κατεύθυνση.

16 Το αστικό πολιτικό σκηνικό χαρακτηρίζεται από κρίση αντιπροσώπευσης, κατακερματισμού και πολλαπλών προσπαθειών αντιδραστικής ανασυγκρότησής του. Η αδυναμία της αστικής «δημοκρατικής» και «προοδευτικής» αντιπολίτευσης έχει τη βάση της στη βαθιά κρίση του σοσιαλδημοκρατικού ρεύματος, η πολιτική του οποίου μοιάζει στρατηγικά με αυτή της ΝΔ. Το ΠΑΣΟΚ, ο ΣΥΡΙΖΑ, η Νε.Αρ. αποτυγχάνουν να εκφράσουν την λαϊκή διαμαρτυρία λόγω του κυβερνητικού τους παρελθόντος, της συνενοχής τους στη σημερινή κατάσταση και της συμφωνίας τους στους βασικούς πυλώνες και όρια της αστικής πολιτικής. Η Πλεύση Ελευθερίας, καταγράφεται ως μορφή κοινοβουλευτικής - εκλογικής διαμαρτυρίας, πλήρως ενταγμένης στο πλαίσιο της αστικής πολιτικής με αντιδραστικά και προσωποπαγή χαρακτηριστικά. Αυτή η πολιτική αστάθεια οδηγεί τα κέντρα του συστήματος να αναζητούν νέους μνηστήρες μελλοντικών κυβερνητικών λύσεων. Η προσπάθεια αναπαλαίωσης του πολιτικού συστήματος, μέσω Α. Σαμαρά στα δεξιά ή του λεγόμενου «δημοκρατικού πόλου» του, μέσω του Α. Τσίπρα, φανερώνει και την ένδεια εναλλακτικών στην αστική πολιτική.

17 Η κυβέρνηση της ΝΔ με τις πολιτικές του ρατσισμού στρώνει το δρόμο στην ακροδεξιά και τους φασίστες. Η άνοδος ακροδεξιών αντιλήψεων και ρευμάτων είναι αποτέλεσμα της συνολικής επιθετικής, αντιδραστικής μετατόπισης της κυρίαρχης πολιτικής. Με αιχμή του δόρατος τα λεγόμενα εθνικά θέματα, την άθλια αντιμεταναστευτική πολιτική των κλειστών συνόρων, των επαναπροωθήσεων, των ναυαγίων, των κλειστών στρατοπέδων συγκέντρωσης, το δόγμα «τάξη και ασφάλεια» που στοχοποιεί, δολοφονεί και περιθωριοποιεί ακόμα περισσότερο Ρομά και φτωχοδιάβολους, του μισογυνισμού, του αντικομμουνισμού και της άγριας καταστολής σε όποιον/α αντιστέκεται. Η άνοδος της ακροδεξιάς στην Ελλάδα «πατάει» πάνω σε έναν δυνατό ακροδεξιό άνε-

μο σε όλη την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Οι δυνάμεις αυτές ενισχύονται από συγκεκριμένα κέντρα του συστήματος: από τμήματα της άρχουσας τάξης, από ορισμένους εφοπλιστές και την εκκλησία, από το βαθύ κράτος των δικαστών και των σωμάτων καταστολής.

Στον χώρο της αριστεράς ξεχωρίζουμε τα εξής:

18 Το κύριο χαρακτηριστικό που καθορίζει τη φυσιογνωμία του ΚΚΕ είναι η **απουσία επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής**. Από την γραμμή του απουσιάζει το στοιχείο της εισβολής του κινήματος στο προσκήνιο, πόσο μάλλον η επαναστατική τομή. Η άρνηση μιας γραμμής ανατροπής οδηγεί στην λυσσαλέα αντιπαράθεσή του για το ζήτημα της κρατικοποίησης της Hellenic Train, την απαράδεκτη λογική «τι ιδιωτικό, τι δημόσιο», στην άρνηση πολιτικών στόχων ανατροπής, στη στάση του απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ. Συνολικά χαρακτηρίζεται από την αποφυγή της ρήξης δια της «φυγής στο μέλλον». Κατηγορεί την κυβέρνηση για «εθνική υποχωρητικότητα» απέναντι στη Τουρκία αντί να υπερασπιστεί μια ταξική, διεθνιστική στάση απέναντι στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Το ΚΚΕ στάθηκε από αδιάφορο έως και εχθρικό στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό, το καλοκαίρι, (MtG, Sumud Flotila, Iris Crown), προσπαθώντας να αποφύγει τη σύγκρουση με μικροαστικά τμήματα του εμπορικού και τουριστικού κεφαλαίου σκεπτόμενο με εκλογικά-κοινοβουλευτικά κριτήρια. Πίσω από τη στάση του κρύβεται η πάγια τακτική του να αποφεύγει τη σύγκρουση με την αστική τάξη στα ζητήματα που είναι στρατηγικής σημασίας για αυτήν. Το ΚΚΕ γενικά σε μια κρίσιμη αντιπαράθεση με την αστική τάξη λειτουργεί σαν δύναμη **σταθερότητας και όχι ανατροπής**.

19 Το ΜέΡΑ25 είναι δύναμη της σύγχρονης αριστερής σοσιαλδημοκρατίας που κινείται μέσα στο πλαίσιο της αστικής πολιτικής και της Ε.Ε. Προβάλλει μια ευρωκευνοσιανή τεχνοκρατική διαχείριση και ένα μοντέλο υγιούς ανταγωνιστικού ελληνικού καπιταλισμού που δεν μπορούν να υπάρξουν. Συνθήματα όπως «ούτε κρατισμός - ούτε ολιγαρχία», «μετοχές στους εργαζόμενους» και άλλες ανάλογες τοποθετήσεις αποτελούν επί της ουσίας προσπάθεια εκσυγχρονισμού παλιών σοσιαλδημοκρατικών προτάσεων, παρά την συνοδεία ριζοσπαστικής ρητορικής.

20 Η ΝΕ.ΑΡ. βρίσκεται σε κρίση γιατί επιμένει στον κυβερνητισμό και στην στρατηγική που οδήγησε και στην κρίση του ΣΥΡΙΖΑ. Για αυτό δεν έχει τοποθετηθεί

αυτοκριτικά για τις ευθύνες των στελεχών της για το ρόλο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Προσπαθεί να ενσωματώσει σημεία που έχουν αναδειχθεί στη κοινωνικό - πολιτική αντιπαράθεση και τη λαϊκή διαμαρτυρία, χωρίς να τοποθετείται για το πώς και ενάντια σε ποιον θα μπορέσουν ακόμη και αυτές οι άτολεμες θέσεις να εφαρμοστούν.

Αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες. Το εργατικό και λαϊκό κίνημα

21 Η κρίση της κυβέρνησης αλλά και της αστικής αντιπολίτευσης, μαζί με την άνοδο των αγώνων, δυναμώνουν την πολιτική κινητικότητα. Θεσμοί - «πυλώνες» όπως η δικαστική εξουσία έχουν φθαρεί στη λαϊκή συνείδηση. Η μεγάλη και ιστορική απεργία στις 28 Φλεβάρη, το κίνημα αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Πάνο Ρούτσι, οι κινητοποιήσεις για τα Τέμπη ενάντια στην κυβερνητική συγκάλυψη, ταρακουνάνε την πολιτική ζωή. Το αίτημα για δικαιοσύνη και η απαίτηση για οξυγόνο, γίνονται συνθήματα ενάντια σε ένα σύστημα που πνίγει τη ζωή.

Η γενοκτονία στην Γάζα μετατρέπεται σε ζήτημα μεγάλης αντιπαράθεσης ενάντια στην κυβέρνηση σε όλη την χώρα. Οι προσπάθειες από το εργατικό

ράφι, ενώ συγκρούεται με το τουριστικό κεφάλαιο και ένα πλέγμα επιχειρηματικών συμφερόντων. Σε αυτή την πορεία αποτιμούμε θετικά την συμβολή των Μ2C και Σ2C που αποτελούν ένα όχημα συσπείρωσης και αλληλεγγύης στο Παλαιστινιακό λαό.

Οι πρόσφατες απεργίες για τα εργατικά δικαιώματα ενάντια στο 13ωρο συσπείρωσαν και κινητοποίησαν χιλιάδες εργαζόμενους. Σε μια σειρά εργασιακών χώρων ξέσπασαν σημαντικοί κλαδικοί και επιχειρησιακοί αγώνες σε δύσκολους χώρους του ιδιωτικού τομέα (ναυτεργάτες, COSCO, ντελιβεράδες, τηλεφωνικά κέντρα κ.ά.). Οι ηρωικοί αγώνες των εκπαιδευτικών, αλλά και των εργαζόμενων στα νοσοκομεία αντιπαρατέθηκαν συνολικότερα με την κυβερνητική πολιτική. Απέναντι σε κεντρικές πολιτικές επιλογές της κυβέρνησης πραγματοποιήθηκαν μαζικές πανεργατικές απεργιακές κινητοποιήσεις, ακόμα και χωρίς τη συμμετοχή της ΓΣΕΕ.

Παρά την εντεινόμενη κυβερνητική φθορά, τις μεγάλες κινητοποιήσεις σε κεντρικά γεγονότα, παρά την εκλογική ενίσχυση της συνδικαλιστικής αριστεράς, οι αγώνες δυσκολεύονται να σπάσουν τα κλαδικά όρια και να διεκδικήσουν μια ανώτερη αγωνιστική ενοποίηση. Οι αγώνες ακόμα και όταν ηγεμονεύονται από το ΠΑΜΕ και τα συνδικάτα που ελέγχει, καθορίζονται από τα εγγενή χαρακτηριστικά αυτού του χώρου και τα όρια που θέτει. Η ανυπαρξία ενός διαφορετικού σταθερού και μαζικού πόλου μέσα στο εργατικό κίνημα αντίπαλο στον υποταγμένο συνδικαλισμό και την συνδικαλιστική

και το φοιτητικό κίνημα να μπλοκαριστεί η συνεργασία με το Ισραήλ εκφράζουν έμπρακτα την αλληλεγγύη στον αγώνα των Παλαιστινίων και πρέπει να συνεχιστούν και να αναβαθμιστούν. Αυτό έδειξε και η απεργιακή κινητοποίηση στις 10 Οκτώβρη. Το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, θέτει αντικειμενικά ζήτημα ενάντια στην στρατηγική επιλογή του ελληνικού καπιταλισμού της συμμαχίας του με το Ισ-

γραφειοκρατία, καθώς και διακριτού από τα όρια του ΠΑΜΕ, δυσκολεύει αποφασιστικά την ανώτερη ενοποίηση των αγώνων.

Το φοιτητικό κίνημα έδωσε σημαντικές μάχες ενάντια στο «επιχειρηματικό πανεπιστήμιο» και αναδείχτηκε σε εστία έμπρακτης εναντίωσης στην κυβερνητική πολιτική. Οι αγώνες του είχαν μεγάλη μαχητικότητα, κατάφεραν να μπλοκάρουν στην πράξη πτυχές της αναδι-

άρθρωσης (ΟΠΠ, απόσχιση διδακτικής επάρκειας από τις καθηγητικές σχολές, foundation year στις Ιατρικές κλπ) αλλά όχι την ίδια την ψήφιση των νόμων.

Οι αντιφασιστικοί και αντιρατσιστικοί αγώνες είναι κομμάτι των αγωνιστικών και πολιτικών εμπειριών της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Οι κινητοποιήσεις ενάντια στο έγκλημα της Πύλο έφεραν αποτελέσματα.

Με δυναμισμό εμφανίζονται στο προσκήνιο φεμινιστικοί αγώνες και αγώνες ενάντια στο σεξισμό και στις διακρίσεις. Απέναντι στην προσπάθεια της κυβέρνησης και του κράτους για συγκάλυψη των κυκλωμάτων παιδοβιασμών και trafficking, (12χρονη στον Κολωνό, trafficking της Ηλιούπολης κ.α.) αναπτύχθηκαν μεγάλες κινητοποιήσεις.

Παράλληλα αναπτύσσονται πολλές κινητοποιήσεις ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταστροφή της φύσης, στην κατάληψη των βουνών και θαλασσών από τις ΒΑΠΕ και τις εξορύξεις. Αλλά και στις πόλεις ενάντια στην εμπνευματοποίηση και συρρίκνωση του δημόσιου χώρου.

Η κοινωνική διαμαρτυρία εξαπλώνεται πλατιά και εκδηλώνεται στον δρόμο. Η λαϊκή δυναμική συχνά δεν βρίσκει συνέχεια, δεν κλιμακώνεται τόσο σε επίπεδο διεκδικήσεων, μορφών, αλλά και πολιτικά. Ο κόσμος του αγώνα επηρεάζεται από τον αρνητικό πολιτικό συσχετισμό, τον κατακερματισμό των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων, καθώς και την έλλειψη πολιτικής πρότασης και διεξόδου. Η αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να μπει μπροστά για να ενισχύσει τους αγώνες και να πολιτικοποιήσει τη λαϊκή απαιτητικότητα.

Το κεντρικό πολιτικό ζήτημα - ο βασικός πολιτικός στόχος

22 Συνολικά η κατάσταση βάζει άλλες απαιτήσεις στην αντικαπιταλιστική και επαναστατική αριστερά. Η ίδια η βαρβαρότητα της επίθεσης προκαλεί αντιστάσεις, αλλά και τάσεις αριστερόστροφης ριζοσπαστικοποίησης, καθώς όλο και περισσότεροι/ες συνειδητοποιούν πως απέναντι στη σκληρή επίθεση του κεφαλαίου απαιτείται μια μαχητική απάντηση. Ενισχύεται η δυνατότητα για ένα βαθύ κοινωνικό και πολιτικό ρήγμα αλλά και για μια νέα αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων υπέρ της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

Η αναγκαία αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος και των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς χρειάζεται μια σύγχρονη αντικαπιταλιστική

πρόταση που θα συμβάλλει σε ρήγματα και στην ήττα της αστικής πολιτικής και θα ανοίξει μια νέα σελίδα στην προοπτική της επαναστατικής ανατροπής. Αυτό είναι και το κύριο ζήτημα στο οποίο καλούμαστε να συμβάλουμε!

Με βάση τα παραπάνω η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνει:

Μαζικό εργατικό και λαϊκό ξεσηκωμό για ψωμί, δουλειά, ελευθερία, ειρήνη

Ανατροπή της αντεργατικής, πολεμικής, αντιδημοκρατικής εκστρατείας του κεφαλαίου, της πολεμικής οικονομίας και των Προγραμμάτων Σταθερότητας

Ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ, πάλη ενάντια στην συναινετική πολιτική της κοινοβουλευτικής «αντιπολίτευσης» και στην ακροδεξιά

Πολιτικό μέτωπο συσπείρωσης των δυνάμεων της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής αντιιμπεριαλιστικής επαναστατικής, κομμουνιστικής αριστεράς.

Συνολικός αντικαπιταλιστικός αγώνας για την επαναστατική ανατροπή και για μια σοσιαλιστική και κομμουνιστική κοινωνία.

Όλα τα παραπάνω προϋποθέτουν: Ένα πρόγραμμα πολιτικών στόχων πάλης που υπερασπίζουν τα εργατικά συμφέροντα σήμερα, και συγκρούονται με τις κεντρικές επιδιώξεις της κυρίαρχης πολιτικής. Ένα κίνημα που θα ξεπερνάει την αθλιότητα του υποταγμένου συνδικαλισμού και τα όρια της διαχειριστικής και ρεφορμιστικής αριστεράς. Αλλά και μια αριστερά, που σηκώνει το γάντι της αντιπαράθεσης με τον βάρβαρο, πολεμικό και δολοφονικό καπιταλισμό της εποχής μας και παλεύει για την επαναστατική αλλαγή του κόσμου.

Σήμερα, η αντιπαράθεση θα συμπυκνωθεί στο πολιτικό ζήτημα: Αν θα κατορθώσει το αστικό πολιτικό σύστημα να ανασυνταχθεί νικώντας τις αντιφασιστικές, ριζοσπαστικές, δυνάμεις αντικαπιταλιστικές τάσεις, που ξεπηδούν από την κοινωνία, δημιουργώντας νέες πολιτικές και κυβερνητικές εφεδρείες (σοσιαλδημοκρατικές ή ακροδεξιές) ή θα ανασυγκροτηθεί το εργατικό κίνημα και η αριστερά της ανατροπής, θα υπάρξει αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων, καλύτερο έδαφος για κλιμάκωση της σύγκρουσης.

Ποια πολιτική πρόταση θα πάρει προβάδισμα στην αριστερά; Η επανάληψη του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου που δοκιμάστηκε και απέτυχε, με την μορφή του αντιακροδεξιού μετώπου που προβάλλεται τώρα; Το «όλοι μαζί για να φύγει ο Μητσοτάκης» που προβάλλουν ΣΥΡΙΖΑ και ΝΕ.ΑΡ; Το νέο κόμμα Τσίπρα; Η λογική του κόμματος που συνεχώς «συγκεντρώνει δυνάμεις» αποφεύγοντας τις αναγκαίες πολιτικές ρήξεις με το σύστημα, όπως κάνει το ΚΚΕ; Ή μια σύγχρονη αντικαπιταλιστική κομμουνιστική πρόταση που θα συμβάλλει στην ήττα της αστικής πολιτικής και θα ανοίξει μια νέα σελίδα στην προοπτική της επαναστατικής ανατροπής;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ «λογοδοτεί» σε αυτή την αναγκαιότητα, αγωνιζόμενη με πρόγραμμα εργατικής πολιτικής και εξουσίας, με πυξίδα την αναγκαία επαναστατική στρατηγική και τακτική που θα «βάλει πλάτη» σε αυτή την μάχη. Με αυτή την ευθύνη απευθύνει κάλεσμα για την ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και την αντεπίθεση ενός πολιτικά ανατρεπτικού εργατικού-λαϊκού κινήματος.

Στην περίπτωση άμεσης προκήρυξης εκλογών, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα παρέμβει σε αυτές και θα απευθύνει πρόταση κοινής πολιτικής παρέμβασης προς τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, ανατρεπτικής αριστεράς με ανεξαρτησία από ΚΚΕ, ΜέΡΑ25 και ΔΑΕ, στη βάση της πολιτικής της πρότασης. Θα απευθύνει ανοιχτό κάλεσμα προς όλες τις δυνάμεις να τοποθετηθούν θετικά υπέρ της ανάγκης για μια ισχυρή ενωτική παρέμβαση της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις επερχόμενες πολιτικές μάχες και τις εκλογές στην βάση προγράμματος, αρχών και με σχέση σεβασμού και ισοτιμίας.

Για την αντεπίθεση του εργατικού κινήματος και του κινήματος της νεολαίας

Αναγκαίες πολιτικές και αγωνιστικές πρωτοβουλίες

23 Το επόμενο διάστημα συμβάλλουμε σε αγώνες για να ανατραπεί η κυβέρνηση της ΝΔ και για να ηττηθεί η πολιτική κεφαλαίου-ΕΕ-NATO. Για «Ψωμί - Ειρήνη - Ελευθερία-Δημόσια Κοινωνικά Αγαθά». Απέναντι στις **ιδιωτικοποιήσεις** που δολοφονούν, παλεύουμε για **κρατικοποιήσεις** των επιχειρήσεων που έχουν ιδιωτικοποιηθεί, χωρίς αποζημίωση για τα αφεντικά και με εργατικό έλεγχο. Παράλληλα παλεύουμε ενάντια στην ανταποδοτική λειτουργία των κρατικών επιχειρήσεων, που έχει στόχο το κέρδος.

Παρεμβαίνουμε στους αγώνες που ξεσπάνε, ενωτικά με όλον τον κόσμο που ξεσηκώνεται προβάλλοντας τα βασικά στοιχεία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Επιδιώκουμε αγώνες διάρκειας και απεργίες με σχέδιο που θα δημιουργούν ρήγματα στην πολιτική του κεφαλαίου. Η πραγματική πάλη, όπως δείχνει η μάχη της εκπαίδευσης, η πρόσφατη απεργία της ΠΕΝΕΝ κ.α. αντιμετωπίζει σύσσωμο τον κατασταλτικό και ιδεολογικό μηχανισμό του κρά-

τους, ξεφεύγει από τον στενό συντηρητικό ορίζοντα. Ανοίγει δρόμους στην λαϊκή οργάνωση και αυτοπεποίθηση. Παράλληλα κάτω από την παρέμβαση των συνειδητών αντικαπιταλιστικών-επαναστατικών δυνάμεων μπορεί να αποκτά χαρακτηριστικά συνολικής ανατροπής.

Παλεύουμε για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, των πρωτοβάθμιων σωματείων και την συγκρότηση νέων σωματείων και επιτροπών αγώνα. Θέλουμε οι αγώνες να οργανώνονται από τα κάτω, με κέντρο τα πρωτοβάθμια σωματεία και κάθε άλλη μορφή αυθεντικής συσπείρωσης των εργαζόμενων (συνελεύσεις αγώνα, συντονιστικά κ.λπ.). **Να συντονίζονται με μόνιμο και σταθερό τρόπο ώστε να αναδεικνύεται ένα διαφορετικό «κέντρο» μάχης και αγώνα μέσα στο εργατικό κίνημα.**

Για να αναπτύσσονται και να νικάνε οι αγώνες χρειάζεται να ξεφεύγουν από τα όρια των ηγεσιών του υποταγμένου συνδικαλισμού, της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και άλλων μεγάλων δευτεροβάθμιων συνδικάτων. Αλλά και από την λογική των «χαμηλών πτήσεων» που επιδιώκει το ΠΑΜΕ.

Τα αιτήματα του κινήματος επιδιώκουμε να ανταποκρίνονται στα ζωτικά συμφέροντα και τις ανάγκες της εργατικής τάξης, κόντρα στις λογικές που αυτοπεριορίζονται στο «εφικτό», ή τις «δυνατότητες της οικονομίας». Να ξεφεύγουν από τον κατακερματισμό και τον συνεχιασμό του «επιδόματος» ή της «ρύθμισης για εμάς». Να στοχεύουν στην ενότητα της τάξης αντιπαλεύοντας την επιδίωξη των κυβερνήσεων για διάσπαση και αντιπαράθεση του ενός τμήματος με το άλλο («δημόσιος-ιδιωτικός τομέας», «Έλληνες-ξένοι», «ελαστικοί και μόνιμοι εργαζόμενοι», «νέοι-παλιοί» κ.λπ.). Να συνδέουν τους οικονομικούς με τους πολιτικούς αγώνες, με την αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική πάλη (με κρίκους όπως η πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς) και την πάλη κατά της ΕΕ. Να τείνουν να πολιτικοποιούνται και να ενοποιούνται παλεύοντας στην πράξη για την κατάργηση του μνημονιακού «κεκτημένου» του κεφαλαίου. Για να αναμετρηθούν νικηφόρα με την κυβέρνηση, την αστική πολιτική και τελικά την καπιταλιστική ιδιοκτησία.

Οι δυνάμεις μας στα συνδικάτα μπορούν να παίρνουν πρωτοβουλίες για απεργιακές κινητοποιήσεις, κόντρα στην παραλυτική στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Αξιοποιούμε την θετική πείρα από την απεργιακή κινητοποίηση της 10 Οκτώβρη, για να ξεσηκώσουμε όλους τους εργατικούς χώρους, συσπειρώνοντας όλο το δυναμικό που θέλει να παλέψει και να συγκρουστεί με τις επιθέσεις της άρχουσας τάξης και δεν καλύπτεται από την αναμονή και την «εκλογολογία» των ηγεσιών της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Αυτός είναι ο δρόμος για την ανάπτυξη, την κλιμάκωση και τον συντονισμό

των εργατικών αγώνων «από τα κάτω». Με ενωτικές πρωτοβουλίες που θα θέτουν σε κίνηση μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης στα ζητήματα που αναδεικνύει η ταξική πάλη κάθε συγκεκριμένη στιγμή.

Πρωτοστατούμε στην ανάπτυξη κοινών αγώνων ντόπιων και μεταναστών/ριων. Επιδιώκουμε κοινές πρωτοβουλίες και συντονισμό των αντιρατσιστικών οργανώσεων. Συγκρουόμαστε με τις ρατσιστικές εκστρατείες της κυρίαρχης τάξης που σκοπό έχουν να διαιρέσουν και να αποδυναμώσουν όλη την εργατική τάξη.

Το επόμενο διάστημα η ANΤΑΡΣΥΑ κλιμακώνει την παρέμβασή της στο μέτωπο της πάλης ενάντια στις ρατσιστικές εκστρατείες κυβέρνησης, άρχουσας τάξης. Είναι ένα μέτωπο στο οποίο δεν χωράει καμιά απολύτως υποτίμηση. Είναι ο δρόμος που διάλεξε το κόμμα της Βάγκενκνεχτ στη Γερμανία που θεώρησε ότι θα κερδίσει εκλογικά αν καταγγείλει την πάλη ενάντια στον ρατσισμό και τον σεξισμό ως κάτι ξένο για την εργατική τάξη. Μια πολιτική λογική που λέει ότι η ακροδεξιά κερδίζει από τη δυσάρεσκεια του κόσμου για τη φτώχεια και άρα εμείς πρέπει να προτάξουμε το «κοινωνικό ζήτημα» για να δώσουμε απάντηση, είναι καταστροφικό λάθος. Δίνει τη δυνατότητα στους φασίστες να δημαγωγούν ανεμπόδιστοι ότι για τη φτώχεια και την καταστροφή της ζωής μας φταίνε οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, τα τρανς άτομα, η «woke ατζέντα» και η «παλαβή Αριστερά» που τη στηρίζει.

Γι' αυτό χρειάζεται να μπούμε πιο αποφασιστικά μπροστά, με ενωτικές και αιχμηρές πρωτοβουλίες δράσης που στο κέντρο τους θα έχουν την εργατική τάξη, τα συνδικάτα της, σε όλες τις μάχες που ανοίγουν.

● Τη μάχη για να καταδικαστούν οι ένοχοι για το ρατσιστικό έγκλημα της Πύλου. Να κάτσει στο σκαμνί και να καταδικαστεί ο Κοντιζάς, το επιτελείο του και οι υπουργοί που ενορχήστρωσαν το έγκλημα. Ενάντια στην «Ευρώπη-φρούριο» ρατσισμού και ισλαμοφοβίας, παλεύουμε για σύνορα ανοιχτά για την προσφυγιά, νομιμοποίηση όλων των μεταναστών/τριών.

● Τη μάχη για να καταδικαστούν με ακόμα σκληρότερες ποινές οι ναζί δολοφόνοι της Χ.Α, τώρα που η δεύτερη δίκη μπαίνει στην τελική ευθεία.

● Για να τσακίσουμε τις προσπάθειες ανασύνταξης των φασιστών σε σχολεία και γειτονιές.

Μπαίνουμε μπροστά για να αποκρούσουμε την εμφάνιση του φασισμού στα σχολεία, τις σχολές, τους χώρους δουλειάς, τους δρόμους και να μην μείνει ούτε σπιθαμή χώρου για τη δράση των φασιστών και την προπαγάνδα της ακροδεξιάς, την καλλιέργεια του εθνικισμού, της ξενοφοβίας και του ρατσισμού. Ο αγώνας για την

πολιτική και οργανωτική ήττα του φασισμού να γίνει υπόθεση του εργατικού και ευρύτερα λαϊκού κινήματος.

Οργανώνουμε τη συνέχεια του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, κόντρα στα «ειρηνευτικά σχέδια» του Τραμπ και των συμμάχων του, για τη διακοπή των οικονομικών πολιτικών και άλλων σχέσεων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Προωθούμε αντιπολεμικές απεργιακές κινητοποιήσεις. Παρεμβαίνουμε σε εταιρείες Ισραηλινών συμφερόντων, αναδεικνύουμε την τρομακτική διείδυση των Ισραηλινών εταιρειών real estate που αλώνουν και μεταλλάσσουν οικιστικά, περιβαλλοντικά και πολιτισμικά ολόκληρες περιοχές.

Συνδέουμε αυτές τις μάχες με την πάλη ενάντια στην κλιμάκωση των εξοπλισμών, ενάντια στην εμπλοκή στις πολεμικές εξορμήσεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, στον αντιδραστικό ανταγωνισμό για τις ΑΟΖ. Η εργατική τάξη σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο δεν πρέπει να γίνει θυσία για τα κέρδη των εταιρειών Παίρνουμε πρωτοβουλίες που στοχεύουν στον εργατικό διεθνισμό, την κοινή πάλη και την ειρήνη μεταξύ των λαών της περιοχής. Για το κλεισιμο όλων των βάσεων που γίνονται ορμητήρια πολέμων και γενοκτονιών. Ένα εργατικό κίνημα που απαιτεί λεφτά για την Παιδεία, την Υγεία, τους μισθούς, τις ανάγκες μας και όχι για φρεγάτες και αεροπλάνα, είναι εγγύηση και για την ειρήνη.

Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα πανεπιστήμια πρέπει να μπουν μπροστά για την οργάνωση των αγώνων. Για να μην περάσουν μια σειρά από αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις, όπως τα ιδιωτικά πανεπιστήμια οι διαγραφές φοιτητών, οι ταξικοί φραγμοί και η εντατικοποίηση, η καταστολή των φοιτητικών αγώνων. Δεν «εγκλωβίζονται» στους αρνητικούς συσχετισμούς και σε συμβολικές κινήσεις. Η ιστορία του φοιτητικού κινήματος, διδάσκει πως «αναπνέει» μόνο όταν δρα έξω και ενάντια από αστικά σχέδια, αντιπαλεύοντας την ηττοπάθεια με μαχητικές μορφές κινητοποιήσεων.

Ιεραρχούμε αποφασιστικά στο μέτωπο της πόλης και του περιβάλλοντος. Αναπτύσσουμε την παρέμβαση μας στην υπεράσπιση του λαϊκού δικαιώματος στη στέγη με αγώνες αποτροπής των πλειστηριασμών και των εξώσεων. Ξεχωρίζουμε την ανάγκη του **συντονισμού** των αριστερών ριζοσπαστικών και αντικαπιταλιστικών κινήσεων σε δήμους και περιφέρειες.

Παράλληλα η όξυνση του σεξισμού, των γυναικοκτονιών, των επιθέσεων στα ΛΟΑΤΚΙ άτομα και γενικότερα των έμφυλων διακρίσεων απαιτούν αναβαθμισμένη παρέμβαση από πλευράς μας στο πεδίο του φεμινιστικού κινήματος από ταξική αντικαπιταλιστική σκο-

πιά. Ενάντια στις σεξιστικές επιθέσεις της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης κάνουμε την πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ, υπόθεση όλο του εργατικού κινήματος και της νεολαίας.

Η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να παίξει πρωτοπόρο ρόλο σε όλες αυτές τις μάχες δίνοντας σάρκα και οστά στη νικηφόρα προοπτική τους.

Για την ANΤΑΡΣΥΑ και το αντικαπιταλιστικό μέτωπο

Η αποτίμηση της δράσης της ANΤΑΡΣΥΑ

24 Η ANΤΑΡΣΥΑ είναι το σημαντικότερο μετωπικό εγχείρημα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που **κατάφερε** να συγκροτήσει ένα διακριτό ρεύμα. Η **μαχητική και πρωτοπόρα συμμετοχή της στους μεγάλους αντιμνημονιακούς αγώνες**, πολιτικοποίησε και συγκρότησε σε πανελλαδικό επίπεδο ένα κρίσιμο αγωνιστικό δυναμικό.

Η ANΤΑΡΣΥΑ πρόβαλε το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης σε συνολικό πολιτικό επίπεδο. Προσπάθησε να το συνδέσει με την «αντικαπιταλιστική ανατροπή», δηλαδή με μια τομή επαναστατικού προανατολισμού. Συνέβαλε καθοριστικά να ξεπεραστούν τόσο τα «μίνιμουμ προγράμματα», όσο και η άρνηση ανατρεπτικών στόχων δια της «φυγής στο μέλλον», που και τα δύο οδηγούν στην ενσωμάτωση.

Με την παρουσία της σε κρίσιμους αγώνες, έχει συμβάλει στην πλήρη απονομιμοποίηση της αντιδραστικής κυβερνητικής πολιτικής.

Παράλληλα ένα ανένταχτο δυναμικό, απέκτησε πολιτικό χώρο και μέσα από την ANΤΑΡΣΥΑ μπορούσε να συζητήσει και να δράσει, γεγονός που έδωσε μια ευρύτερη υπόσταση και δυναμική στην ANΤΑΡΣΥΑ.

Σε δύσκολες και πρωτότυπες συνθήκες, η ANΤΑΡΣΥΑ τοποθετήθηκε σωστά πάνω σε κύριες διαχωριστικές γραμμές που έθεσε η αστική στρατηγική. Συγκεκριμένα, σε ζητήματα όπως το Μακεδονικό, οι ΑΟΖ, τα ελληνοτουρκικά, η πανδημία, ο πόλεμος στην Ουκρανία, η κλιματική κρίση, ο ρατσισμός κ.α., στα οποία η υπόλοιπη αριστερά κινήθηκε σε λογική συναίνεσης και εντός της κυρίαρχης αστικής αφήγησης. Στα Τέμπη, η ANΤΑΡΣΥΑ βγήκε ξανά στο προσκήνιο με επίκαιρους αντικαπιταλιστικούς στόχους πάλης. Βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των μαχών, στο εργατικό

κίνημα, στα νοσοκομεία, στην εκπαίδευση, στις αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις, στα πανεπιστήμια, στο φεμινιστικό κίνημα, στην προστασία της λαϊκής κατοικίας και του περιβάλλοντος.

Ωστόσο τα τελευταία χρόνια η ANΤΑΡΣΥΑ και συνολικά το κοινωνικό και πολιτικό αντικαπιταλιστικό ρεύμα, βρίσκονται σε κρίση και υποχώρηση.

Η αδυναμία πειστικών απαντήσεων και **οι διαφορετικές προσεγγίσεις σε στρατηγικά ερωτήματα που τέθηκαν την περίοδο 2010-2015**, καθόρισαν τα όρια και την ανεπάρκεια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα ζητήματα του επαναστατικού δρόμου. Στην **υποχώρηση του κινήματος και στην χειροτέρευση του πολιτικού συσχετισμού**, η ANΤΑΡΣΥΑ δεν κατάφερε να συγκρατήσει το αντικαπιταλιστικό ρεύμα και να απαντήσει ολοκληρωμένα και προγραμματικά στην οξύτητα των αντιθέσεων της περιόδου

Η πολιτική μας πρόταση παραμένει αδύναμη ως προς την σύνδεσή της με την εργατική εξουσία και την επαναστατική προοπτική. Τα τελευταία χρόνια δεν καταφέρνουμε να μεταφράζουμε επαρκώς το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, σε συγκεκριμένο και μάχιμο πολιτικό πρόγραμμα, που να συγκροτεί δυνάμεις μέσα στους καθημερινούς αγώνες.

Εξακολουθεί να είναι αδύναμη η σύνδεση της ANΤΑΡΣΥΑ και όλου του αντικαπιταλιστικού ρεύματος με την εργατική τάξη, καθώς περιορίζεται κυρίως σε τμήματα της μισθωτής διάνοησης και της νεολαίας.

Το προηγούμενο διάστημα αναδείχθηκαν σοβαρές πολιτικές και φυσιογνωμικές διαφορές μεταξύ οργανώσεων.

Μια σειρά από προβλήματα που εντοπίστηκαν στην 5^η συνδιάσκεψη δεν ξεπεράστηκαν. Εκφράζονται αποκλίνοσες γραμμές σε σημαντικά ζητήματα, παρά τις συλλογικές αποφάσεις, όπως: Η στάση απέναντι στα ρεφορμιστικά ρεύματα, στο εργατικό κίνημα, αλλά και σε μια σειρά κρίσιμα μέτωπα, όπως το αντιφασιστικό, η στάση στο δεύτερο γύρο των δημοτικών-περιφερειακών εκλογών. Προβληματικές είναι και οι αποκλίνουσες τακτικές στο φοιτητικό κίνημα καθώς και στο αντιρατσιστικό. Συχνά, διαπιστώνεται αδυναμία κοινών πρωτοβουλιών ακόμα και σε θέματα που υπάρχει στρατηγική συμφωνία, όπως το αντιπολεμικό κ.α.

Στο εργατικό κίνημα πολύ σημαντική είναι η διαφωνία γύρω από την αναγκαία συμβολή σε μια ανεξάρτητη γραμμή και μορφή συγκρότησης των μαχόμενων ταξικών δυνάμεων, πέρα από τον υποταγμένο συνδικαλισμό και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, γεγονός που οδηγεί σε διαφορετικούς και αντιπαραθετικούς σχεδιασμούς.

Ο τρόπος συγκρότησης και η μη λειτουργία των τοπικών και κλαδικών επιτροπών, οδηγεί σε ένα μοντέλο συγκρό-

τησης «από τα πάνω» που δεν επιτρέπει την πραγματικά πλατιά και δημοκρατική συζήτηση, την υλοποίηση και έλεγχο των αποφάσεων και των οργάνων.

Η σωστή πολιτική τοποθέτηση που έχει η ANΤΑΡΣΥΑ σε μια σειρά ζητήματα συχνά μένει σε επίπεδο διακηρύξεων χωρίς μια κοινή γραμμή και τακτική κινηματικής προώθησής τους.

Η ANΤΑΡΣΥΑ, παρά τα προβλήματα, αποτελεί ακόμη έναν πολιτικό χώρο αναφοράς με ευρύτερη αναγνώριση. Η κατοχύρωση σε επαρκή πολιτική δύναμη στην κοινωνία, το γεγονός ότι αποτελεί σημείο πολιτικής αναφοράς ενός μαχόμενου, ανατρεπτικού δυναμικού είναι θετική παρακαταθήκη. Απορρίπτουμε μια λογική «στασιμότητας» και επιδιώκουμε ένα νέο βήμα, μια πρόταση συντεταγμένης πορείας για συσπείρωση νέων δυνάμεων στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου.

Η ANΤΑΡΣΥΑ για να γίνει σημείο αναφοράς για πλατιά εργατικά στρώματα πρέπει να αποκτήσει ενιαία πολιτική γραμμή και πρακτική στο εργατικό κίνημα, με ανεξαρτησία από τον υποταγμένο συνδικαλισμό και την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Να κάνει βήματα σε ένα κοινό σχέδιο στο αντιρατσιστικό και αντιπολεμικό κίνημα. Να δράσει από κοινού στο φοιτητικό κίνημα μέσα από την Attack στα ΑΕΙ γιατί είναι η δύναμη που προτείνει ένα μαχητικό σχέδιο για το ζήτημα των διαγραφών, των ιδιωτικών πανεπιστημίων και την μετατροπή των σχολών σε κερδοφόρα επιχειρηματικά πεδία. Γιατί προτάσσει την αναζωογόνηση του φοιτητικού κινήματος ώστε να μπορεί να απαντά με ανατρεπτικό τρόπο στην αστική επίθεση και στέκεται ενάντια σε εκφαστικές πρακτικές και λογικές ιδιοκτησιακής αντίληψης των φοιτητικών συλλόγων.

Τα μέλη της ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να δρουν μέσα από τις ΤΕ και ΚΕ, οι οποίες πρέπει να έχουν αναβαθμισμένη συλλογική συζήτηση και λειτουργία.

Η περίοδος, διεργασίες και δυνατότητες

25 Η ίδια η ζωή έχει βάλει στην ημερήσια διάταξη την ανάγκη **ανασυγκρότησης, επανοικοδόμησης, επανεξόρμησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και μιας ανώτερης συσπείρωσης δυνάμεων που θέλουν να δώσουν τη μάχη με τον αντίπαλο στις νέες συνθήκες από επαναστατική σκοπιά.**

Σήμερα, υπάρχει η αναγκαία βάση και οι δυνατότητες για μια πλατιά παρέμβαση και ενίσχυση της ANΤΑΡΣΥΑ, καθώς και για ένα νέο ποιοτικό βήμα στην διαδικασία του αντικαπι-

ταλιστικού μετώπου; Απαντάμε και λόγω των εξής παραγόντων:

α) Καταρχήν λόγω των εξελίξεων. Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε μια παρατεταμένη «κρίση υποδείγματος». Υπάρχει γενικευμένη κρίση εκπροσώπησης της εργατικής τάξης και της νεολαίας στο αστικό πολιτικό σύστημα. Η κυβέρνηση της ΝΔ βρίσκεται σε μεγάλη κοινωνική φθορά αλλά και η «κρίση αντιπολίτευσης» συνεχίζεται και βαθαιίνει.

β) **Υπάρχει ένα πλατύ δυναμικό των αγώνων** και του κινήματος της νεολαίας που αναζητά σε μια ανατρεπτική κατεύθυνση χωρίς να βρίσκει έκφραση

σε κάποιο πολιτικό σχέδιο. Ταυτόχρονα ένα τμήμα της κοινωνίας πολιτικοποιείται και έχει ευρύτερες αναζητήσεις. Ένα ευρύ αγωνιστικό, μαχόμενο, αντικαπιταλιστικό ρεύμα δεν συμβιβάζεται με τη σημερινή κατάσταση και δεν πείθεται από τη ρεφορμιστική κοινοβουλευτική αριστερά.

γ) Υπάρχουν γενικότερες εξελίξεις στις πολιτικές δυνάμεις. Η **μεγάλη και ανεπίστρεπτη πορεία κρίσης και πολυδιάσπασης του «ενιαίου» ΣΥΡΙΖΑ** που αποδεσμεύει χιλιάδες εργαζόμενους/ες. Ανάμεσά τους αποδεσμεύεται και ένα δυναμικό που προέρχεται από την ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική αριστερά, που είχε στραφεί στο ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο των αντιμνημονιακών αγώνων. **Η στάση του ΚΚΕ είναι τελείως αναντίστοιχη με τις ανάγκες της περιόδου και δημιουργεί τριγμούς και αμφισβήτηση από τα αριστερά.**

δ) Πολύς κόσμος είναι μάχιμος, συμμετέχει σε κινητοποιήσεις, με διαθέσεις ανατροπής και «αντισυστημισμού». Είναι σε «αναμονή» και ανησυχία και εκφράζει ισχυρή κριτική στην αριστερά της διαχείρισης και την «αντιπολιτευόμενη» αριστερά του αγωνιστικού ρεφορμισμού που δεν έχει πολιτικό πρόγραμμα ανατροπής. Είναι εμφανής η απόσταση ανάμεσα στις ανάγκες της ταξικής πάλης και τη σοσιαλδημοκρατική πολιτική γραμμή του ΜέΡΑ25, τη στάση του ΚΚΕ

και τα όρια δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Ωστόσο μια σειρά διεργασίες σε άλλες οργανώσεις και ρεύματα στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά μπορούν και πρέπει να συμβάλουν σε μια νέα δυναμική συνάντηση μαχόμενων αντικαπιταλιστικών δυνάμεων.

Συνολικά επιδιώκουμε μια τομή στο αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο. Τόσο σε επίπεδο προγραμματικού λόγου, όσο και στο επίπεδο δημοκρατικής συγκρότησης, της λειτουργίας με ουσιαστικό ρόλο κάθε μέλους, κατάκτησης κοινού σχεδιασμού και

νικές αντιθέσεις δένονται πιο βαθιά με τον πυρήνα των εκμεταλλευτικών σχέσεων του καπιταλισμού και για αυτό οι λύσεις δένονται πιο βαθιά με τους αντικαπιταλιστικούς στόχους πάλης και την προοπτική της ανατροπής του συστήματος.

β) Ο αντικαπιταλιστικός αγώνας έχει στόχο την επιτυχημένη αντιπαράθεση στην σοσιαλδημοκρατική και ρεφορμιστική αντίληψη που δηλώνει ότι η «υπόθεση αλλαγής συστήματος και κοινωνίας έχει τελειώσει» και το μόνο για το οποίο μπορούμε να παλέψουμε είναι η άμβλυση των συνεπειών. Ειδικά στις σημερινές συνθήκες όπου η αριστε-

ρα, ακόμα και αυτή που μιλάει για τον κομμουνισμό, έχει εξοβελίσει το «όπλο» της επαναστατικής απειλής, στο όνομα του κυβερνητισμού ή του ρεαλισμού της αναμονής της ωρίμανσης των συνθηκών και του μονόδρομου της κοινοβουλευτικής ενίσχυσης του κόμματος.

Με πρόγραμμα και μέτωπο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Γιατί αντικαπιταλιστικό μέτωπο;

26 Στην εποχή μας, το αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο είναι αναγκαίο ακόμα περισσότερο, καθώς συνυπάρχουν δύο πλευρές:

α) Το κοινωνικό ζήτημα και οι οικονομικές διεκδικήσεις της εργατικής τάξης και των υποκείμενων σε εκμετάλλευση στρωμάτων, συνδέονται άμεσα με τις θεμελιακές επιλογές του συστήματος, με το βάθος των αντιθέσεων του καπιταλισμού και την αντιδραστική απάντησή του στην ανάγκη του για το ξεπέρασμα της κρίσης. **Σήμερα οι χαώδεις κοινω-**

ρομουνισμό, έχει εξοβελίσει το «όπλο» της επαναστατικής απειλής, στο όνομα του κυβερνητισμού ή του ρεαλισμού της αναμονής της ωρίμανσης των συνθηκών και του μονόδρομου της κοινοβουλευτικής ενίσχυσης του κόμματος.

Κομβικό στοιχείο στη σημερινή εποχή ανακατατάξεων και διεργασιών για να κερδηθεί πολιτικά ο κόσμος που αποδεσμεύεται από τα προηγούμενα όριά του και αναζητά αριστερά, ριζοσπαστικά, είναι να κατακτήσει η αντικαπιταλιστική αριστερά μια ανεξάρτητη εργατική πολιτική και να κάνει βήματα στην κατεύθυνση ενός πολιτικού προγράμματος αντικαπιταλιστικής πολιτικής και επαναστατικής προοπτικής.

Πάνω σε αυτή την βάση **διαμορφώνουμε το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης, που υπερασπίζεται τα λαϊκά εργατικά δικαιώματα, έρχεται σε ρήξη με τις κεντρικές επιλογές του συστήματος και συγκεντρώνει δυνάμεις για την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας.** Ένα πρόγραμμα αγώνα που μπορεί να υλοποιηθεί στο σύνολό του, όχι από κάποια «αριστερή κυβέρνηση», αλλά από την **εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της.**

Η πάλη μας έχει σαν στόχο να συ-

γκεντρώσει δυνάμεις για το επαναστατικό άλμα. Ο άμεσος αντικαπιταλιστικός πολιτικός αγώνας είναι ανάγκη **να δεθεί με την σύγχρονη σοσιαλιστική-κομμουνιστική προοπτική**. Γιατί η τελική και οριστική απάντηση στα γιγαντιαία αδιέξοδα και τις φρικαλεότητες του καπιταλισμού είναι μια **άλλη κοινωνία** βασισμένη στην εργατική εξουσία και δημοκρατία και την κοινωνική ιδιοκτησία, στην αντιμετώπιση της φύσης σαν «ανόργανο σώμα» του ανθρώπου, την κατάργηση του καταμερισμού της εργασίας, κάθε εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο που απαιτεί η εποχή

εμπλοκή της Ελλάδας στο πλευρό των φονιάδων του Ισραήλ.

▶ Ανατροπή της πολεμικής εκστρατείας των αστικών τάξεων, πάλη ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Δέμε όχι στις ΑΟΖ, να μη γίνουν οι θάλασσες πεδίο σύγκρουσης συμφερόντων των πολυεθνικών της ενέργειας και των κρατών, καθώς και περιβαλλοντικής καταστροφής με τις εξορύξεις.

▶ Καμία εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο του κεφαλαίου στην Ουκρανία και τη Μέση Ανατολή.

▶ Κοινός αγώνας, Ελληνοκυπρί-

στο Δημόσιο και **σύνταξης**.

● **Μείωση του χρόνου εργασίας: 30ωρο - 6ωρο - 5ήμερο. Πλήρη σύνταξη στα 30 χρόνια εργασίας, ή στα 58 (για άνδρες) και στα 55 (για γυναίκες).**

● **Μόνιμη και σταθερή δουλειά.** Όχι στη μερική απασχόληση, στις επισφαλείς, προσωρινές, ελαστικές σχέσεις εργασίας, στα σπαστά ωράρια, στην παράταση-επέκταση του χρόνου εργασίας, στην επινοικιαζόμενη εργασία και στη μονιμοποίηση της τηλεργασίας. Σταθερή και ασφαλισμένη **δουλειά για όλους, ίσα δικαιώματα στους μετανάστες εργάτες.** Κατάρ-

αυτοαπασχολούμενων. Να αυξηθεί ο φορολογικός συντελεστής στα επιχειρηματικά κέρδη στο 45%.

▶ **Για μια αποκλειστικά δημόσια, δωρεάν, δημοκρατική εκπαίδευση όλων των παιδιών.** Κατάργηση των ιδιωτικών «πανεπιστημίων». Όχι στα Ωνάσεια Σχολεία. Ενιαίο δωδεκάχρονο σχολείο, που θα συνδυάζει τη γενική παιδεία, την ανθρωπιστική μόρφωση, τις επιστημονικές και τεχνικές γνώσεις, την κριτική σκέψη, τα ιδανικά της αλληλεγγύης. Με πραγματική δυνατότητα ελεύθερης πρόσβασης σε μια ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση, και στο δημόσιο, δωρεάν, σύστημα επαγγελματικής εκπαίδευσης.

▶ Για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν υγεία για όλους. Με διπλασιασμό των προσλήψεων και των δαπανών. Κατάργηση όλων των μορφών ιδιωτικής υγείας. Όχι στην «ανταποδοτικότητα» στην υγεία.

▶ Δημόσιο πρόγραμμα κοινωνικής και εργατικής κατοικίας με δεσμεύσεις διαθέσιμων ακινήτων και ανέγερση νέων, με αξιοποίηση όλων των δημόσιων ακινήτων. Προστασία της λαϊκής κατοικίας, κατάργηση πλειστηριασμών λαϊκής κατοικίας και των εξώσεων ντόπιων και προσφύγων. Κάλυψη των αναγκών για φοιτητική στέγη, πλαφόν και έλεγχος στις αυξήσεις των ενοικίων, αυστηροί περιορισμοί και έλεγχος του αίσθη με προτεραιότητα την στέγαση του λαού.

▶ Στήριξη του ερασιτεχνικού μαζικού λαϊκού αθλητισμού με δημόσιες υποδομές και θεσμούς προσιτούς για όλους.

▶ Για έναν απελευθερωτικό πολιτισμό ενάντια σε κάθε μορφή εμπορευματοποίησης και εργαλειοποίησης, ανεξάρτητο από τις επιταγές του μεγάλου κεφαλαίου του θεάματος. Με πολιτιστική παραγωγή για τις ανάγκες του λαού και της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Δημόσια και δωρεάν, καθολικά προσβάσιμη. Πολιτιστική παραγωγή που εξασφαλίζει αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας στους εργαζόμενους/ες της, με συλλογικές συμβάσεις που κατοχυρώνουν επαγγελματικά δικαιώματα, καθώς και ασφαλή και υγιή περιβάλλοντα εργασίας. Στηρίζουμε έναν πολιτισμό που θα ενισχύει την ανεξάρτητη καλλιτεχνική δημιουργία, την έρευνα και τους πειραματισμούς πάνω στις τέχνες.

▶ Αυξημένα μέτρα πολιτικής προστασίας, (δασοπροστασία-δασοφυροσβεση, αντισεισμική/αντιπλημμυρική προστασία κ.α.) ενάντια στην εγκατάλειψη και την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υποδομών.

● **Ενάντια σε κάθε προσπάθεια συγκάλυψης, να επιβάλουμε την τιμωρία των ενόχων του εγκλήματος στα Τέμπη και στην Πύλο, όσο ψηλά και αν**

μας απαιτεί μια βαθύτερη συμφωνία στην ανάγκη **για τον σοσιαλισμό / κομμουνισμό του 21^{ου} αιώνα!**

27 Σαν **βασικοί στόχοι για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης προτείνονται:**

● **Παλεύουμε για την υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στην κλιμάκωση των πολέμων, των εξοπλισμών, την πολεμική οικονομία. Δεφτά για παιδεία-υγεία, όχι για σφαίρες και κανόνια. Έξω οι βάσεις του θανάτου, έξω η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ! Κάτω ο φιλοπόλεμος άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. Όχι στον αντιδραστικό ανταγωνισμό ελληνικής και τουρκικής αστικής τάξης για τις ΑΟΖ.**

▶ Παλεύουμε για να ηττηθεί το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ, να σταματήσει η γενοκτονία στη Γάζα. Να μην περάσουν η απαίτηση για αφοπλισμό της Παλαιστινιακής αντίστασης και η δημιουργία ενός «κράτους μαριονέττα» που πρακτικά θα διαιωνίσει την κατοχή. Παλεύουμε άμεσα για την δημιουργία ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους, για μια ενιαία, ελεύθερη, ανεξάρτητη και κυρίαρχη Παλαιστίνη από τον Ιορδάνη μέχρι την Μεσόγειο. Διακοπή οικονομικής, στρατιωτικής, πολιτιστικής συνεργασίας με το Ισραήλ - διακοπή διπλωματικών σχέσεων. Καμία

ων και Τουρκοκυπρίων, κόντρα στην κατοχή, στην διχοτόμηση και στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς για το νησί. Αναγνώριση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση. Έξω από την Κύπρο όλα τα κατοχικά και κάθε είδους ξένα στρατεύματα και βάσεις.

● Απειθαρχία και ανατροπή του πλαισίου της μεταμνημονιακής επιτροπείας της ΕΕ και του χρέους, των βαθιά αντιδραστικών, αντιλαϊκών προϋποθέσεων και προαπαιτούμενων του «Ταμείου Ανάκαμψης» και του ΕΣΠΑ. Παύση πληρωμών του χρέους - μη αναγνώριση και διαγραφή του. Συνολική αντιπαράθεση, αντικαπιταλιστική ρήξη και έξοδος από την ΕΕ.

● Ανατροπή του σύγχρονου καθεστώτος εκμετάλλευσης των εργαζόμενων με στόχο την κατάργησή της. Να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο για να κερδίσουν οι εργαζόμενοι και ο λαός.

▶ Αυξήσεις σε όλους τους μισθούς, ΣΣΕ παντού **σε ρήξη με τα κέρδη, το δημοσιονομικό σφαγείο της ΕΕ και τα σύμφωνα σταθερότητας, την πολεμική οικονομία.** Κανένας μισθός-σύνταξη κάτω από 1200 ευρώ καθαρά, άμεση αύξηση 30% στον εργατικό μισθό. Ξεπάγωμα τριετιών. Κάλυψη όλων των απωλειών των μνημονιών, του πληθωρισμού και της ακρίβειας-τιμάρηθιμου. Επιτροπή του 13^{ου} και του 14^{ου} μισθού

γηση των αντεργατικών νόμων Κεραμέως για 13ωρο, Γεωργιάδη, Χατζηδάκη, Κατρούγκαλου.

● **Αποκλειστικά δημόσια, δωρεάν αγαθά** η εκπαίδευση, η υγεία, η έρευνα, η ενέργεια, οι μεταφορές. Ενάντια στους νόμους της αγοράς, των μεγάλων επιχειρήσεων και των τραπεζών, με εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο, στην προοπτική της πλήρους κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής και των επιχειρήσεων. Ενάντια στην «ανταποδοτική» λειτουργία των κρατικών επιχειρήσεων, με κριτήριο το κέρδος.

▶ Κατάργηση των ιδιωτικοποιήσεων σε συγκοινωνίες, υποδομές (λιμάνια, αεροδρόμια, εθνικές οδοί). Όχι στην ιδιωτικοποίηση του νερού. Κατάργηση του Υπερταμείου. Εδώ και τώρα **διακοπή της Σύμβασης με την Hellenic Train (HT)** χωρίς αποζημίωση, **κρατικοποίηση του σιδηρόδρομου**, με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο. **Για ενιαίο, δημόσιο, ασφαλή, φτηνό σιδηρόδρομο.**

▶ Χτύπημα της κερδοσκοπίας και έλεγχος στις τιμές όλων των αγαθών. Κατάργηση του ΦΠΑ και κάθε έμμεσου φόρου στα είδη πρώτης ανάγκης και διατροφής. Κατάργηση των χρηματιστηρίων της ενέργειας και των τροφίμων. Όχι στη φορολογική σφαγή των μικροεπαγγελματιών και των

βρίσκονται. Κατάργηση της ασυλίας που απολαμβάνουν προκλητικά η κυβερνητική, κρατική και δικαστική εξουσία αθλώνοντας μονίμως τον εαυτό τους.

● **Παλεύουμε για τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα και λαϊκές ελευθερίες, για το δικαίωμα του λαού να καθορίζει το μέλλον του με την δική του δημοκρατία και εξουσία**, σε σύγκρουση με τον ολοκληρωτισμό του κεφαλαίου, την αντιδραστικοποίηση του πολιτικού συστήματος και του κράτους, την ακροδεξιά, στην προοπτική του τσακίσματος του κράτους, στην προοπτική της εξουσίας των εργαζόμενων.

● Πάλη ενάντια στην δικαστική εξουσία. Εκλογή, ανακλητότητα των ανώτερων δικαστών από την βάση, όχι στον διορισμό από την κυβέρνηση.

▶ Διάλυση των ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΡΑΣΗ, ΟΠΚΕ και όλων των μηχανισμών παρακολούθησης της αριστεράς και του κινήματος.

▶ Όχι στα καλπονοθευτικά εκλογικά συστήματα, απλή αναλογική πατρός. Όχι στον αποκλεισμό από την πολιτική ζωή των μεταναστών.

▶ Κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας στην ενημέρωση, πλήρης ελευθερία στην έκφραση για τον λαό και τις συλλογικότητές του.

▶ Πάλη ενάντια στην αντιδημοκρατική λειτουργία Δήμων και Περιφερειών και τις αντιδραστικές αναδιρθρώσεις που υπηρετούνται από όλο το πλαίσιο λειτουργίας τους. Κατάργηση του «Καλλικράτη», του «Κλεισθένη», των ν. Βορίδη-Θεοδωρικάκου και όλων των ρυθμίσεων που ενισχύουν την αδιαφάνεια, την ανεξέλεγκτη δράση του τοπικού πολιτικού συστήματος και τη θωράκιση απέναντι στις διεκδικήσεις των κατοίκων.

▶ Κατάργηση του ν. Κεραμέως που εντείνει την οικονομική αφαίμαξη και προωθεί την ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών (σχολεία, παιδικοί σταθμοί κ.ά.)

▶ Κατάργηση της επίσημης θρησκείας, πλήρης διαχωρισμός κράτους-Εκκλησίας. Έξω η Εκκλησία από την εκπαίδευση, δήμηση της εκκλησιαστικής και της μοναστηριακής περιουσίας, πλήρης ισότητα των θρησκευτικών πεποιθήσεων.

▶ Να γυρίσουν στην φυλακή οι χρυσαυγίτες δολοφόνοι.

● **Πάλη ενάντια στον ρατσισμό, στην Ευρώπη-φρούριο, στην αντιλαϊκή και ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας**. Δικαίωμα στο άσυλο, στις ελευθερίες και στα ανοιχτά σύνορα, αξιοπρεπή στέγαση στις πόλεις και στα χωριά μας. Πλήρη δικαιώματα σε εργασία, παιδεία, υγεία, ελεύθερη μετακίνηση σε πρόσφυγες και μετανάστες. Κατάργηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης, του περιορισμού μετακινήσεων μεταναστών και προσφύγων, της απαγόρευσης διέλευσης από τα σύνορα. Όχι στις

δολοφονικές επαναπροωθήσεις.

● **Υπεράσπιση του περιβάλλοντος**, ενάντια στην εγκληματική εκμετάλλυσή του από το κεφάλαιο, στη λεηλασία της φύσης και των δημόσιων χώρων. **Ενάντια στην κλιματική κατάρρευση**, στην καταστροφή βουνών και παραλιών **στο όνομα της «πράσινης μετάβασης»**, στην εμπορευματοποίηση και στην καταστροφική διαχείριση των απορριμμάτων. **Καμία νέα εξόρυξη ορυκτών πόρων**. Ριζική μείωση της χρήσης των ορυκτών καυσίμων για την παραγωγή ενέργειας ως την οριστική αντικατάστασή τους από πραγματικά ανανεώσιμες μορφές που θα καλύπτουν τις ενεργειακές ανάγκες της κοινωνίας χωρίς να καταστρέφουν το περιβάλλον. Όχι στην «πράσινη συμφωνία», στη «δίκαιη μετάβαση» της ΕΕ και στην πυρηνική ενέργεια.

▶ Όχι στις συμφωνίες ελληνικής κυβέρνησης, ΗΠΑ και πολυεθνικών της ενέργειας για το LNG, που καθιστούν το ρυπογόνο φυσικό αέριο βασική πηγή παραγωγής ενέργειας και οδηγούν σε νέες αυξήσεις τιμών στην ενέργεια με επιβάρυνση των λαϊκών νοικοκυριών και ενέχουν τεράστιους κινδύνους ατυχημάτων στις περιοχές που εγκαθίστανται οι πλωτοί σταθμοί μεταφόρτωσης και επαναεριοποίησης του LNG (Θεσσαλονίκη, Βόλος, Αλεξανδρούπολη).

▶ Για το δικαίωμα στην πόλη και τον χώρο με κατοχύρωση ελεύθερων δημόσιων χώρων προσβάσιμων για όλο τον λαό και τη νεολαία. Ενάντια σε δόμηση, περιορισμούς, περιφράξεις, ιδιωτικοποιήσεις, εμπορικές και άλλες «ανταποδοτικές» χρήσεις. Καμία εμπορευματοποίηση των παραλιών, ελεύθερη πρόσβαση σ' αυτές. Απαλλοτριώσεις χώρων (μεγάλων εταιρειών, μεγαλοϊδιοκτητών, τραπεζών, Εκκλησίας κ.ά.) χωρίς αποζημίωση και δωρεάν διάθεσή τους στο λαό και τη νεολαία για αναψυχή, αθλητισμό, πολιτισμό.

▶ Για ένα δημόσιο σύστημα διαχείρισης και ανακύκλωσης των αποβλήτων, με χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, που θα στηρίζεται στην πρόληψη και τη μείωση του όγκου των απορριμμάτων. Όχι στις τεραστίων διαστάσεων Μονάδες Επεξεργασίας Απορριμμάτων (Μ.Ε.Α.) και την καύση απορριμμάτων». Δίνουμε απόλυτη προτεραιότητα στην ανακύκλωση και την προστασία του περιβάλλοντος. Ούτε θάψιμο, ούτε κάψιμο! Παλεύουμε για εξοικονόμηση φυσικών και ενεργειακών πόρων, μέσα από τη μείωση των απορριμμάτων, την αλλαγή συνθησής τους (με πρώτο μέτρο την απαγόρευση του πλαστικού στις συσκευασίες), τη διαλογή στην πηγή, την καθαυτό ανακύκλωση, την κομποστοποίηση και επαναχρησιμοποίηση.

● **Αγώνας για υψηλής ποιότητας διατροφή για τον λαό**, με δημιουργί-

α-στήριξη **πρωτοβάθμιων παραγωγικών συνεταιρισμών** των μικρών παραγωγών **με προσανατολισμό στις λαϊκές ανάγκες, έξω από τις επιταγές της ΚΑΠ και της ΕΕ**. Πάλη ενάντια στις πολυεθνικές που ελέγχουν τη διατροφή όλου του πλανήτη. **Εθνικοποίηση-κρατικοποίηση της συγκεντρωμένης γης και των αγροτοδιατροφικών επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας**. **Δημόσιος έλεγχος στο κύκλωμα διάθεσης και στις τιμές των αγροτικών προϊόντων**. Αξιοπρεπείς συνθήκες διαμονής στην ύπαιθρο (εκπαίδευση, υγεία κ.λπ.). **Στήριξη της φτωχομεσαίας αγροτιάς, των αυτοαπασχολούμενων και των φτωχών ελεύθερων επαγγελματιών** Απειθαρχία-ανατροπή της αντιαγροτικής ΚΑΠ της ΕΕ.

● **Αγώνας για την ισότητα των φύλων**. Προστασία της μητρότητας στην εργασία και των κοινωνικών παροχών, ενάντια στην πολιτική του κεφαλαίου που διαλύει τις δομές κοινωνικής προστασίας. Όχι στις διακρίσεις λόγω φύλου, καταγωγής, σεξουαλικού προσανατολισμού. Μέτωπο για το ξερίζωμα από την κοινωνική ζωή της έμφυλης βίας, των γυναικοκτονιών, της κακοποίησης των παιδιών. Πλήρη δικαίωση για τα θύματα έμφυλης βίας. Καμία συγκάλυψη σε βιαστές, μαστροπούς και κυκλώματα trafficking!

Αναγκαίες προϋποθέσεις

28 Υποστηρίζουμε αταλάντευτα την αυτοτελή πολιτική συσπείρωση δυνάμεων σε συνολικό πολιτικό επίπεδο, σε ένα διακριτό μέτωπο αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Όχι μόνο η ιστορική, αλλά και η πρόσφατη πολιτική εμπειρία σε Ελλάδα, Ευρώπη, Λατινική Αμερική και αλλού, έχει αποδείξει ότι η λεγόμενη «κατάργηση της διάκρισης μεταξύ επαναστατικής και διαχειριστικής/ρεφορμιστικής Αριστεράς», τελικά σημαίνει ακύρωση της επαναστατικής αριστεράς, αλλά έχει και σοβαρές αρνητικές συνέπειες ευρύτερα για το εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Η **αντικαπιταλιστική-επαναστατική** πάλη απαιτεί **ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική-επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά**. Αυτός είναι ο «εκ των ων ουκ άνευ» όρος της.

● **Ανεξάρτητη από το αστικό πολιτικό σύστημα**, τις αντιθέσεις και τους θεσμούς του. **Ανεξάρτητη και από την σοσιαλδημοκρατία και από την ρεφορμιστική αριστερά** στις διάφορες εκδοχές τους.

● **Ανεξάρτητη από την αστική τάξη και τους ανταγωνισμούς της**. Δεν πολεμάμε κάτω από την «ξένη σημαία» της «δικής μας» αστικής τάξης στον ανταγωνισμό της με την τούρκικη ή τις άλλες αστικές τάξεις της περιοχής. Παλεύουμε για κοινό **αντιιμπεριαλιστικό**

στικό, αντικαπιταλιστικό, διεθνιστικό αγώνα των λαών, στην πορεία για την επαναστατική αλλαγή σε Ελλάδα, Κύπρο και Τουρκία.

● **Ανεξάρτητη από τους ιμπεριαλιστικούς πόλους και ανταγωνισμούς**. Έχουμε σαν κύριο εχθρό το ΝΑΤΟ, τις ΗΠΑ, την ΕΕ, εκεί που ανήκει η Ελλάδα. Αυτοί σέρνουν τον χορό της πολεμικής σύγκρουσης και της πολεμικής οικονομίας. Ξέρουμε όμως ότι Κίνα, Ρωσία, Ινδία κλπ., αποτελούν ανερχόμενες καπιταλιστικές δυνάμεις, που διεκδικούν την ηγεμονία στον καπιταλιστικό κόσμο. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με την πάλη των λαών, πολύ περισσότερο με τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό.

Με βάση τα παραπάνω δεν αρκεί, αλλά και αποτελεί **εμπόδιο στην αναγκαία ανατρεπτική / αντικαπιταλιστική ενότητα το «αντιδεξιό μέτωπο»**, ο περιορισμός των στόχων αποκλειστικά στην πάλη ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ ή ακόμα και ενάντια στον «Μητσοτάκη», ξεχνώντας **την συναίνεση του αστικού πολιτικού συστήματος και της λεγόμενης «δημοκρατικής» αντιπολίτευσης**. Μια τέτοια λογική μπορεί να ενσωματώνεται εύκολα τόσο σε ένα πλατύ αντιδεξιό μέτωπο όσο και στην ακροδεξιά δημαγωγία. Η ANTAPΣYA και το αντικαπιταλιστικό μέτωπο **μαζί με το στόχο ανατροπής της κυβέρνησης της ΝΔ, που τον θέτει ρητά, θέτει και την ανατροπή του συνόλου της πολιτικής της, του αστικού κομματικού συστήματος, όπως και την πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ**.

Είμαστε αντίθετοι στην λογική των «λαϊκών μετώπων», στην νέα διαχωριστική γραμμή μεταξύ «δεξιάς-ακροδεξιάς» και «δημοκρατικού καπιταλισμού-αντιΤραμπισμού».

Η κοινωνική πολιτική και το δημοκρατικό, φιλελεύθερο πρόσωπο του καπιταλισμού έχει τσαλαπατηθεί και τελειώσει ανεπιστρεπτή κάτω από το βάρος της αντιδραστικής πολιτικής όλων των βασικών ρευμάτων του συστήματος, που ενσωματώνει την ακροδεξιά σαν δύναμη κρούσης.

Η αντικαπιταλιστική-επαναστατική αριστερά έχει πολιτική ενότητα στην δράση απέναντι στον φασισμό, τον ρατσισμό και την πολιτική αντίδραση, σε σαφή διαχωρισμό από την πολιτική λογική των «λαϊκών μετώπων». Ταυτόχρονα πρέπει να πρωταγωνιστήσει στην ανάπτυξη ενός μαζικού, αντιφασιστικού κινήματος που θα έχει στην καρδιά του την εργατική τάξη, και θα συγκρούεται με τον κρατικό ρατσισμό, συνολικά με τις κοινωνικές αιτίες που ενισχύουν την ακροδεξιά και θα υπερασπίζεται τα δικαιώματα όλων των καταπιεσμένων.

Η ως τώρα εμπειρία (αντιδεξιό μέτωπο, λαϊκό μέτωπο, αντινεοφιλελεύθερο μέτωπο, λατινοαμερικάνικα πειράματα κλπ.) αναδεικνύουν ότι οι παραπάνω λογικές δεν μπορούν να δώσουν διέξοδο στις ανάγκες των εργαζομένων και του κινήματος.

Το αντικαπιταλιστικό μέτωπο δεν χτίζεται κυρίως «από τα πάνω». Χρειάζεται να έρθει στο πολιτικό προσκήνιο η ταξική πάλη και όχι τα κόμματα, ηγέτες, «σωτήρες» της διαχείρισης και της κυβερνητικής εναλλαγής ή της κινηματικής ανάθεσης. Από τη σκοπιά της εργατικής πολιτικής διεξόδου και του ζητήματος της εξουσίας αντιμετωπίζουμε το εργατικό-λαϊκό κίνημα σαν **μαζικό, πολιτικό κίνημα και όχι ως απλή αγωνιστική διαμαρτυρία ή ξεκομμένους αγώνες**. Μέσα από πραγματικούς αγώνες (που δημιουργούν ρήγματα στην πολιτική του κεφαλαίου, υπερασπίζονται έμπρακτα τα λαϊκά συμφέροντα, ανοίγουν δρόμους στην λαϊκή οργάνωση και αυτοπεποίθηση, γενικεύονται, ενοποιούνται, πολιτικοποιούνται) γεννιούνται τα κοινωνικά ρεύματα και οι αγωνιστές και αγωνίστριες του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Ειδικά στην σημερινή περίοδο χρειάζεται να στραφούμε πιο αποφασιστικά στην αναγέννηση των ριζοσπαστικών αγωνιστικών κοινωνικών ρευμάτων και στην αυτοτελή πολιτική παρέμβαση ώστε να κερδίζονται στο αντικαπιταλιστικό μέτωπο.

συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να βάλει τον στόχο της ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του πολιτικού της μετώπου στις νέες συνθήκες, να συμβάλει θετικά και προωθητικά στην υπέρβαση της κρίσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και τη συσπείρωση της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς. Να αναλάβει πρωτοβουλίες για ένα νέο ανώτερο αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα κριθεί το επόμενο διάστημα από την συνεισφορά της σε αυτή την πορεία.

Έχει αποδειχθεί πως συσπείρωση δυνάμεων δεν είναι ένα μονόπρακτο, ούτε αρκεί ένα κάλεσμα. Αντίθετα απαιτείται μια **σταθερή πορεία οικοδόμησης κοινωνικών και πολιτικών προϋποθέσεων**. Η συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, περιλαμβάνει, την αναγκαία προγραμματική συμφωνία, την κοινή δράση στους αγώνες, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών πάνω στα κρίσιμα θέματα της περιόδου, την κοινή επιδίωξη και επιλογή υπέρ της ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής

να), που έδειξε ότι η ενωτική παρέμβαση και το ανατρεπτικό περιεχόμενο μπορούν να συμβαδίσουν και να έχουν μαζική επίδραση, χωρίς τις «πλάτες» ενός «μαζικού» ρεφορμιστικού ρεύματος.

Η στασιμότητα αυτή, η αδυναμία να γίνουν ορατά βήματα στην ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και την ενωτική πορεία προς ένα ευρύτερο μέτωπο-πόλο οφείλεται στο γεγονός ότι **η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κατόρθωσε να ξεπεράσει τις δικές της αντιφάσεις και διαφωνίες** όπως αυτές εκδηλώνονται ανοιχτά σε κρίσιμα ζητήματα. Αλλά και στην **άρνηση** άλλων δυνάμεων να επιλέξουν την **ανεξάρτητη πολιτική παρέμβαση και συγκρότηση** της ανατρεπτικής, αντικαπιταλιστικής αριστεράς, την **διαρκή ταλάντευση** γύρω από πολιτικές συμμαχίες με τα ρεφορμιστικά ρεύματα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παλεύει για την ενωτική παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Θα κριθεί το επόμενο διάστημα από την συνεισφορά της σε αυτή την πορεία.

της ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Είμαστε ενάντια τόσο στον κατακερματισμό όσο και σε μίνιμουμ ενότητες χωρίς πολιτική αξιοπιστία και προοπτική. Το επόμενο διάστημα θα αναλάβουμε πρωτοβουλίες, για την ανασυγκρότηση και την ενότητα της κοινωνικής και πολιτικής ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς πάνω στην βάση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Δεν επιζητούμε φαντασιακές ενότητες σε minimum πολιτικά πλαίσια, ούτε μια λογική στασιμότητας, μίζερης διαχείρισης ή συγκόλλησης οργανώσεων χωρίς ουσιαστική συμφωνία.

Τώρα, είναι η στιγμή να γίνει ένα βήμα, ενότητας, διαλόγου, προγραμματικής σύγκλισης, και συστηματικής κοινής δράσης. Να γίνει ένα βήμα για ισχυρή, ενωτική, ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική αριστερά. Όπου έγιναν τέτοιες επιλογές φάνηκε ότι το ρεύμα αυτό υπάρχει και είναι ικανό να δίνει και να κερδίζει μάχες.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνει ανοιχτό κάλεσμα στο ευρύ αγωνιστικό και αντικαπιταλιστικό δυναμικό και τις δυνάμεις που θέλουν να κινηθούν σε αυτή την κατεύθυνση με στόχο το άνοιγμα ενός πλατιού διαλόγου, την προώθηση της κοινής δράσης, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών πάνω σε κρίσιμα θέματα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επανασυγκροτεί τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές. Οργανώνει το επόμενο διάστημα ένα γύρο πολιτικών εκδηλώσεων σε γειτονιές και σε πόλεις, για να προβάλουμε την αντικαπιταλιστική εναλλακτική, για να συζητήσουμε ανοιχτά και συντροφικά με τον κόσμο του αγώνα και της Αριστεράς, για το πώς οι αγώνες μας θα έχουν τη νικηφόρα έκβαση που τους αξίζει.

Παράλληλα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παίρνει πρωτοβουλίες για την ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, όπως, συνελεύσεις του αντικαπιταλιστικού και ριζοσπαστικού κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος, ανοιχτές θεματικές επιτροπές για την επεξεργασία θέσεων. Μαζί με άλλες δυνάμεις που κινούνται σε ανάλογη κατεύθυνση συγκροτεί ένα χώρο διαλόγου και πρωτοβουλιών.

Για να πάρει αντικαπιταλιστική κατεύθυνση η οργή και να ενισχυθεί η στρατηγική της ανατροπής. Για να δυναμώσουν οι αγώνες απέναντι στην κυβέρνηση, το σάπιο πολιτικό σύστημα, τον βάρβαρο καπιταλισμό της εποχής μας. Για να φέρουμε στο προσκήνιο την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της επαναστατικής αλλαγής αυτού του βάρβαρου κόσμου, της εξουσίας των εργαζόμενων, και μιας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής κοινωνίας.

**Πανελλαδικό Συντονιστικό
Όργανο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

Δεκέμβριος 2025

Διαμορφώνοντας τους όρους για το επόμενο βήμα

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη μάχη για την συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού μετώπου που απαιτεί η εποχή μας

29 Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλείται το επόμενο διάστημα να συμβάλει στην ευρύτερη συσπείρωση ενός αριστερού, αντικαπιταλιστικού, αντί-ΕΕ δυναμικού. Η 6^η

Αριστεράς και την οικοδόμηση του αντικαπιταλιστικού δικού της πολιτικού μετώπου-πόλου. Έχουμε ως **αφετηρία το πολιτικό κεκτημένο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**. Το υπερασπιζόμαστε και το αναπτύσσουμε.

Έδη από την 5^η Συνδιάσκεψή της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε θέσει σαν στόχο να «συμβάλει θετικά και προωθητικά στην υπέρβαση της κρίσης της και τη συσπείρωση της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς, στη συγκρότηση του αναγκαίου αντικαπιταλιστικού μετώπου-πόλου».

Αποτιμώντας αυτόν τον στόχο πρέπει να πούμε ότι δεν έγιναν σημαντικά βήματα, παρά το γεγονός ότι στο προηγούμενο διάστημα υπήρξαν εγχειρήματα που έδειξαν σοβαρές δυνατότητες (με πιο χαρακτηριστικό την δημιουργία της «Ανατρεπτικής Συμμαχίας» στην Αθή-

Η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

30 Με βάση τις παραπάνω ορίζουσες η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ήδη καταθέσει ένα άμεσο προωθητικό κάλεσμα για την ανασυγκρότηση και την ενωτική παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. **Επιμένουμε στην πρότασή μας για μια μεγάλη πλατιά συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων και ρευμάτων**, για την ευρύτερη συσπείρωση ενός αριστερού, αντικαπιταλιστικού, αντί-ΕΕ δυναμικού.

Μεγάλο κομμάτι αγωνιστών απασχολεί το πρόβλημα της **ενότητας**

Κείμενο συμβολής του ΣΕΚ για την 6^η Συνδιάσκεψη

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιμέτωπη με τη μεγάλη πρόκληση

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προχωράει στην 6^η Συνδιάσκεψή της σε εκρηκτικές συνθήκες διεθνώς και στην Ελλάδα. Ο Λένιν στις αρχές του 20ου αιώνα όταν ανέλυε τον ιμπεριαλισμό δεν μιλούσε μόνο για «εποχή πολέμων» αλλά για εποχή «πολέμων και επαναστάσεων». Ζούμε σε μια τέτοια εποχή.

Συστημική κρίση και ριζοσπαστικοποίηση

Το σύστημα σε παγκόσμιο επίπεδο δεν έχει καταφέρει να ξεπεράσει την κρίση του. Το υπόβαθρο γ' αυτό είναι η αδυναμία να ανακάμψει επαρκώς από τη μεγάλη ύφεση του 2008/9. Αντί για «κανονικότητα» βλέπουμε την όξυνση των ανταγωνισμών και των πολεμικών εξοπλισμών, την επιτάχυνση της περιβαλλοντικής καταστροφής, την κρίση των θεσμών και των κομμάτων των αρχουσών τάξεων, την ακροδεξιά και τους φασίστες να σηκώνουν κεφάλι.

Όμως, δεν αρκεί αυτή η διαπίστωση για να εκτιμήσουμε σωστά τις συνθήκες στις οποίες πρέπει να παρέμβουμε. Δίπλα στις εικόνες της καταστροφής, των αντεργατικών επιθέσεων και των πολέμων, υπάρχει η εικόνα των μεγάλων αγώνων και κινημάτων. Το παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, για παράδειγμα, έχει γονιμοποιήσει και ριζοσπαστικοποιήσει τους αγώνες από τα λιμάνια της Ιταλίας και της Ελλάδας μέχρι τους δρόμους της Μινεάπολις και της Νέας Υόρκης, θυμίζοντας το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ. Τα εκατομμύρια των διαδηλωτών σε όλες τις ΗΠΑ ξαναπιάνουν το νήμα από το κίνημα Black Lives Matter αλλά και από το #metoo.

Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν αποτελεί εξαίρεση. Δεν είναι μόνο τα οικονομικά αδιέξοδα που δεν μπορούν να κρυφτούν από τους ισχυρισμούς της κυβέρνησης της ΝΔ για ανάπτυξη και ευημερία. Πλέον και η πολιτική της κρίση δεν μπορεί να σκεπαστεί από τις αναλύσεις για την ακλόνητη ηγεμονία που της έδωσε το «41τακατό», αναλύσεις που είχαν κυριαρχήσει και στη ρεφορμιστική Αριστερά.

Πρόκειται για μια κυβέρνηση που επιπλέον μόνο χάρη στα σωσίβια που της ρίχνει η πιο δεξιά «δημοκρατική προοδευτική» αντιπολίτευση, κι όχι

μόνο αυτή, δηλαδή ο χώρος του ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ. Αυτή η ετοιμόρροπη κυβέρνηση χρειάστηκε να στηριχτεί στο ΚΚΕ για να απαλλαγεί από το κίνημα των αγροτικών μπλόκων.

Οι δημοσιογραφικού επιπέδου αναλύσεις για τις περίφημες «διεργασίες στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό» χάνουν από τα μάτια τους την πραγματική αιτία για την κρίση και το βάλτωμα της αντιπολίτευσης. Οι ηγεσίες της επιμένουν στην πορεία προς τα δεξιά με τη δικαιολογία ότι δεν μπορούν να κάνουν διαφορετικά γιατί «η κοινωνία έχει συντηρητικοποιηθεί». Αυτό ισχύει και για το ΚΚΕ που προβάλλει ως η μόνη αριστερή αντιπολίτευση: είναι ο κύριος πομπός των θεωριών περί «αρνητικών συσχετισμών» που στην πράξη μεταφράζονται σε πάτημα του φρένου σε

Ο απολογισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ γεννήθηκε το 2009-10 σε ανάλογες συνθήκες. Κανονικά, οι εμπειρίες που έχουν συσσωρεύσει τα πιο πρωτοπόρα και μαχητικά τμήματα της εργατικής τάξης όλα αυτά τα χρόνια θα έπρεπε να λειτουργήσουν σαν ώθηση για να ξεδιπλώσει τις πρωτοβουλίες της ώστε να παίξει τον ρόλο της ατμομηχανής των αγώνων και του σημείου αναφοράς της ριζοσπαστικοποίησης που διαμορφώνεται. Ωστόσο είναι φανερό ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει παίξει αυτόν τον ρόλο, ιδιαίτερα τα τρία χρόνια που έχουν περάσει από την προηγούμενη συνδιάσκεψή μας. Όχι μόνο αυτό, αλλά έχει μπει η ίδια σε μια κατάσταση παράλυσης.

αγώνα και αμφισβήτησης. Όμως, τέτοιες ευκαιρίες δεν αξιοποιήθηκαν από την πλειοψηφία που διαμορφώθηκε στην προηγούμενη συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Γενάρης 2023) στην κατεύθυνση του ανοίγματος της ίδιας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε όλον αυτόν τον κόσμο. Το δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ποτέ δεν κλήθηκε να συζητήσει τη συγκυρία όπως διαμορφώθηκε μετά τις εκλογές του 2023, να εξοπλιστεί με επιχειρήματα και πρωτοβουλίες δράσης.

Ο λόγος που δεν αξιοποιήθηκαν οι ευκαιρίες είναι η ιδιόμορφη προσαρμογή στις πιέσεις της ηττοπάθειας περί παντοδυναμίας της ΝΔ.

Στο εργατικό κίνημα υποτιμήθηκαν και έμειναν αναξιοποίητες οι σοβαρές επιτυχίες μας στις μάχες των εργαζόμενων στα δημόσια νοσοκο-

κάθε αγώνα. Όμως, αυτή η επιμονή έρχεται σε αντίθεση με την κίνηση της εργατικής τάξης και της νεολαίας που παλεύει, καθορίζει εξελίξεις, και ταυτόχρονα μπαίνει σε μια διαδικασία συνολικής αμφισβήτησης των προτεραιοτήτων του κέρδους και σε κόντρα με την καταπίεση.

Πολιτικά αυτό σημαίνει ότι βρισκόμαστε σε μια στιγμή όπου χιλιάδες αγωνίστριες και αγωνιστές της Αριστεράς, μεγάλα τμήματα της ριζοσπαστικοποιημένης νεολαίας αναζητούν ιδέες και δράση για να φτάσουν οι αγώνες μας να είναι νικηφόροι.

Εξηγήσεις που δίνονται, όπως ότι φταίνε οι διαφωνίες ή οι «αποκλίνοσες» εκτιμήσεις και πρακτικές των οργανώσεων που συμμετέχουν σε αυτήν, είναι επιφανειακές. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ιδρύθηκε σαν μέτωπο, όχι κόμμα, και είχε τις καλύτερες στιγμές της παρά τις «αποκλίνοσες» εκτιμήσεις και πρακτικές που ήταν έντονες στο εσωτερικό της και στο παρελθόν.

Μια σειρά μάχες τα τελευταία χρόνια έδειχναν και δείχνουν τις δυνατότητες να παίξει η αντικαπιταλιστική Αριστερά ξανά ρόλο συσπείρωσης ενός πλατιού δυναμικού

μεία οι οποίες είχαν την αντανάκλασή τους και στις εκλογικές επιτυχίες σε μια σειρά συνδικάτα. Η εμπειρία των σ. του Συντονιστικού και του Ενωτικού Κινήματος για την Ανατροπή θα μπορούσαν να είναι έμπνευση και δημιουργικός οδηγός ώστε οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να οργανώσουν την παρέμβασή τους στο εργατικό κίνημα.

Δεν έγιναν αυτά τα βήματα, η τάση είναι στην αντίθετη κατεύθυνση. Η πρωτοβουλία για κήρυξη απεργίας για τον προϋπολογισμό έφτασε να κερδίσει την πλειοψηφία στο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ (αναγκά-

ζοντας και το ΚΚΕ να υπερψηφίσει τελευταία στιγμή). Όμως, στις 16 Δεκέμβρη, στην απεργιακή συγκέντρωση στο Σύνταγμα που υλοποιούσε την απόφαση που κερδίσαμε, δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ επέλεξαν να απέχουν με τη μορφή «ανεξάρτητης» συγκέντρωσης. Στο συνέδριο του ΕΚΑ η επίμονη άρνηση των συνεργασιών οδήγησε στην απώλεια της εκπροσώπησής μας μετά από 16 χρόνια.

Στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα βλέπουμε μια σειρά από αντίστοιχες κινήσεις. Το που μπορεί να φτάσει αυτή η σεκταριστική λογική το διαπιστώσαμε ανάγλυφα στις 17 Γενάρη στην επέτειο της δολοφονίας του Σ. Λουκμάν. Σε μια κρίσιμη συγκυρία για τις μάχες του αντιρατσιστικού-αντιφασιστικού κινήματος, τμήματα της ΚομΑπ επέλεξαν να δώσουν κάλυψη στα κομμάτια της αναρχίας που επιτέθηκαν στην Πακιστανική Κοινότητα και βανδάλισαν με χυδαία συνθήματα αριστερό βιβλιοπωλείο μελών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Παρόμοια εικόνα και στα πανεπιστήμια. Αντί για ενωτικές πρωτοβουλίες με στόχο την υπέρβαση της κρίσης των ΕΑΑΚ εμφανίζεται επιμονή στον κατακερματισμό. Οι καταστροφικές επιλογές της ΑΡΑΣ στα πανεπιστήμια δεν αντιμετωπίζονται με καταγγελίες και περιχαράκωση που το μόνο που καταφέρνουν είναι να αφήνουν ακάλυπτο το ριζοσπαστικό δυναμικό της φοιτητικής νεολαίας.

Τί να κάνουμε

Η 6^η Συνδιάσκεψη πρέπει να σημάνει ριζική στροφή για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αναπτύξει ενωτικά, με όλον τον κόσμο που παλεύει και αναζητάει, χωρίς περιχαράκωσεις, τις πρωτοβουλίες της και ταυτόχρονα να τις κάνει αιχμηρές πολιτικά.

Αυτή η στροφή θα κάνει πραγματικά ορατή και ελκτική την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και θα αναζωογονήσει και τις εσωτερικές της λειτουργίες που έχουν απονεκρωθεί. Ανοίγοντας τις πύλες της σε όλο αυτό το δυναμικό που διαμορφώνεται από τις εξελίξεις, τις μάχες, και τις πολιτικές εμπειρίες που αποκομίζει. Τις πολιτικές αιχμές αυτής της στροφής τις έχουν διαμορφώσει η ίδια η εργατική τάξη και η νεολαία με τους αγώνες και τα προχωρήματα στις ιδέες της.

● Μπαίνουμε μπροστά στην πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ με τη δύναμη του «πεζοδρομίου», της απεργίας, της διαδήλωσης. Η μετατροπή της μαζικής οργής σε οργανωμένο κίνημα στους χώρους δουλειάς είναι το κλειδί για ένα εργατικό κίνημα που θα επιβάλλει τα

δικία του απέναντι στον κάθε επίδοξο διαχειριστή του συστήματος.

● Οργανώνουμε τη συνέχεια του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, κόντρα στα «ειρηνευτικά σχέδια» του Τραμπ και των συμμάχων του, για τη διακοπή των οικονομικών πολιτικών και άλλων σχέσεων με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Για μια Παλαιστίνη λεύτερη από τον Ιορδάνη μέχρι Μεσόγειο. Η απεργία της 10 Οκτώβρη δείχνει τον δρόμο που μπορούμε να βαδίσουμε.

● Μπαίνουμε μπροστά στους εργατικούς αγώνες ενάντια στη λιτότητα, τις απολύσεις, την ακρίβεια. Για την κλιμάκωση των απεργιών που θα επιβάλλουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, ΣΣΕ. Θα απλώσουν τον συνδικαλισμό πετώντας στο καλάθι των αχρήστων το «13ωρο» και όλα τα αντεργατικά τερατουργήματα που φέρνουν εργοδοτικά εγκλήματα όπως αυτό της «Βιολάντα» στα Τρίκαλα ή τα «ατυχήματα» στα κάτεργα του Λάτση στο Ελληνικό.

● Απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις που δολοφονούν από τα Τέμπη μέχρι τα νοσοκομεία, παλεύουμε για κρατικοποιήσεις όλων των επιχειρήσεων που έχουν ιδιωτικοποιηθεί και την επέκτασή τους στις τράπεζες, σε όλους τους τομείς που έχουν να κάνουν με τις ανάγκες μας.

● Χωρίς αποζημίωση για τα αφεντικά και με εργατικό έλεγχο. Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία που κράτησαν όρθια τη δημόσια υγεία ξέρουν πολύ καλύτερα τις ανάγκες από κάθε μάντζερ και δοτό του Γεωργιάδη. Το ίδιο οι σιδηροδρομικοί που προειδοποιούσαν για τις καταστροφικές συνέπειες της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων.

● Αυτό σημαίνει σύγκρουση ανυπακοή και ρήξη με την Ε.Ε της «απελευθέρωσης των αγορών», των εξοπλισμών και του милитарισμού, του ρατσισμού. Αυτό το αντιδημοκρατικό επιτελείο των καπιταλιστικών επιθέσεων δεν μεταρρυθμίζεται.

● Συνδέουμε αυτές τις μάχες με την πάλη ενάντια στην κλιμάκωση των εξοπλισμών, ενάντια στο ΝΑΤΟ, ενάντια στον αντιδραστικό ανταγωνισμό για τις ΑΟΖ. Για ένα δυνατό εργατικό κίνημα που απαιτεί και επιβάλλει Δεφτά για την Παιδεία, την Υγεία, τους μισθούς, τις ανάγκες μας και όχι για φρεγάτες και αεροπλάνα.

● Συγκρουόμαστε με τις ρατσιστικές εκστρατείες της κυρίαρχης τάξης που σκοπό έχουν να διαιρέσουν και να αποδυναμώσουν όλη την εργατική τάξη. Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει βαμμένα τα χέρια της στο αίμα όχι μόνο στα Τέμπη αλλά και στην Πύλο και στη Χίο. Παλεύουμε για σύνορα ανοιχτά για την προσφυγιά, νομιμοποίηση όλων των μεταναστών/τριών.

Όταν στις ΗΠΑ ολόκληρες πόλεις παίρνουν στο κυνήγι τα τάγματα της ICE, τα τάγματα εφόδου του Τραμπ, οι δυνατότητες για να τσακίσουμε τις ρατσιστικές επιθέσεις της ΝΔ που ρίχνει νερό στον μύλο της ακροδεξιάς και των φασιστών, είναι ακόμα μεγαλύτερες.

● Ενάντια στις σεξιστικές επιθέσεις της άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης κάνουμε την πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών, των ΛΟΑΤΚΙ υπόθεση όλου του εργατικού κινήματος, της νεολαίας, των συνδικάτων. Οι γυναίκες της Παλαιστίνης είναι στην πρώτη γραμμή της αντίστασης. Τα κινήματα των γυναικών παίζουν καθοριστικό ρόλο στις ΗΠΑ στη μάχη απέναντι στον Τραμπ. Η μάχη είναι κοινή και διεθνής απέναντι στον καπιταλισμό που αναπαράγει τον σεξισμό.

Πώς να το κάνουμε

Αυτές οι αιχμές αναδεικνύουν αιτήματα που είναι «μεταβατικά». Δηλαδή αιτήματα βασισμένα στις πολιτικές και αγωνιστικές εμπειρίες της εργατικής τάξης που δίνουν στην αντικαπιταλιστική Αριστερά τη δυνατότητα να συνδέσει την πάλη γι' αυτά με την προοπτική της συνολικής ανατροπής του καπιταλισμού.

Όμως, για να πάρει σάρκα και οστά αυτή η προοπτική, για να μπορέσουν τέτοιες αιχμές να κάνουν ένα πρόγραμμα πραγματικά «μεταβατικό», χρειάζεται να μετατρέπονται σε πρωτοβουλίες που θα κινητοποιούν ένα δυναμικό πολύ ευρύτερο απ' τη στενή επιρροή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Χρειάζεται να γίνουν κίνητρα για άνοιγμα, όχι για περιχαράκωση στη λογική του «εμείς οι μόνοι συνεπείς».

Το μεταβατικό πρόγραμμα και τα αιτήματά του χρειάζονται την τακτική του Ενιαίου Μετώπου για να προχωρήσει στην πράξη. Δηλαδή πρωτοβουλίες δράσης που δεν θα φοβούνται να βάζουν πίεση σε ηγεσίες ή τμήματα ηγεσιών της Αριστεράς και των συνδικάτων με κριτήριο πάντα το δυνάμωμα της οργάνωσης «από τα κάτω». Ο Λένιν στην εποχή του είχε συμπυκνώσει αυτή την πολιτική παρέμβαση στην φράση «χτυπάμε μαζί, βαδίζουμε χωριστά». Ή όπως εξηγούσε ο Τρότσκι στην Κομμουνιστική Διεθνή:

«Οι ρεφορμιστές τρέμουν τις επαναστατικές δυνατότητες του μαζικού κινήματος. Το αγαπημένο τους πεδίο είναι το κοινοβουλευτικό βήμα, το γραφείο του συνδικάτου, οι επιτροπές μεσολάβησης, οι υπουργικοί προθάλαμοι. Εμείς, αντίθετα, πέρα από όλα τα άλλα, ενδιαφερόμαστε να σύρουμε τους ρεφορμιστές έξω από τα άσυλά τους και να τους βάλουμε δίπλα μας μπροστά στα μάτια

των αγωνιζόμενων μαζών. Με τη σωστή τακτική μόνο κερδισμένοι θα βγούμε».

Είναι επείγον για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να κάνει μια αποφασιστική στροφή και να κινηθεί σε αυτή την κατεύθυνση. Όποτε κινηθήκαμε ενωτικά και πρωτοβουλιακά καλώντας τον κόσμο να ενωθεί στα αιτήματα αιχμής βρήκαμε ανταπόκριση. Δικιά μας ήταν η εκστρατεία που οδήγησε τη Χρυσή Αυγή στη φυλακή. Με δικές μας δράσεις βγήκε η απόφαση παραπομπής του αρχηγού του Διμενικού για το έγκλημα της Πύλου. Αντίστοιχα στα νοσοκομεία, οι σύντροφοι μας δώσανε μάχες ώστε ο Γεωργιάδης, κάθε φορά που τον κράζει ο κόσμος, τρέχει να πει ότι φταίει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Πρέπει να ανοιχτούμε στον κόσμο και να τον καλέσουμε να ανταποκριθούμε μαζί στη νέα φάση της ριζοσπαστικοποίησης των «από κάτω» και της κρίσης των «από πάνω». Και χρειάζεται να οργανώσουμε αυτή την κοινή «ανταπόκριση»,

Οι δυνατότητες είναι μεγάλες, αλλά για να γίνουν πραγματικότητα χρειάζεται η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αλλάξει ρότα.

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ)

Πρωτοβουλία για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ Αντικαπιταλιστική και Επαναστατική

Πρόταση τροπολογίας στις θέσεις σχετικά με τον απολογισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Για έναν ουσιαστικό απολογισμό, για μια ουσιαστική υπέρβαση

Η 6^η Συνδιάσκεψη βρίσκει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε χειρότερη οργανωτική κατάσταση, όχι τόσο όσον αφορά τον αριθμό των μελών της, όσο τη διάρκειά της στη δράση. Οι παρεμβάσεις της χαρακτηρίζονται από έλλειψη στοιχειώδους ενότητας, η οποία συχνά πλέον δεν επιδιώκεται, ούτε συζητείται καν. Η κανονικότητα των χωριστών πανό, συγκεντρώσεων, πρωτοβουλιών (απεργίες, αντιρατσιστικό/μεταναστευτικό) έχει παγιωθεί σε τέτοιο βαθμό, που δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι περισσότερες φορές εμφανιζόμαστε χωρία παρά ενωμένοι.

Την ίδια στιγμή, η εσωτερική λειτουργία και ζωή του μετώπου έχει παραλύσει. Οι τοπικές και κλαδικές δεν συνεδριάζουν παρά μόνο ενόψει των εκλογών και της συνδιάσκεψης, που σημαίνει ότι δεν υπάρχει καμία πολιτική ζύμωση στη βάση και καμία δράση και πρωτοβουλία σε τοπικό επίπεδο γειτονιάς, πόλης ή εργασιακού χώρου. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα αφενός την αδυναμία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να προσελκύσει ως τέτοια νέα μέλη, τα οποία στρατολογούνται αποκλειστικά μέσω των οργανώσεών της και αφετέρου την απουσία λογοδοσίας των ανώτερων οργάνων στο σύνολο των μελών της. Η οργανωτική παράλυση όμως φτάνει μέχρι και την κορυφή. Το ΠΣΟ έχει συνεδριάσει μόλις τρεις φορές από την προηγούμενη συνδιάσκεψη, με τις συνεδριάσεις του να ανακοινώνονται τελευταία στιγμή, και αν, με μειωμένη ζωντανή συμμετοχή (πολλοί/ές σύντροφοι/σες επιλέγουν να παρακολουθήσουν διαδικτυακά, γεγονός που αποδυναμώνει τη διαδικασία) και σε γενικές γραμμές με μια εικόνα βεβιασμένης, ρουτινιακής, fast track διαδικασίας. Αλλά και η ΚΣΕ, που τα προηγούμενα χρόνια λειτουργούσε τακτικά με ζωντανή και σημαντική ζύμωση και αντιπαράθεση, έχει σε μεγάλο βαθμό ατονήσει και λειτουργεί διεκπεραιωτικά. Οι αποφάσεις και οι τοποθετήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα φλέγοντα τρέχοντα ζητήματα, αν και έγκαιρες και εύστοχες ως επί το πλείστον, αδυνατούν να γίνουν κτήμα του συνόλου των μελών και πόσο μάλλον να αποτελέσουν αντικείμενο εξώστρεφης παρέμβασης και απεύθυνσης.

Παρά τις σημαντικές αδυναμίες της, ωστόσο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εξακολουθεί να είναι παρούσα και αυτό είναι ένα γεγονός που δεν μπορεί να παραβλεφθεί. Η 6^η Συνδιάσκεψη βρίσκει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε μια κατάσταση που επιβεβαιώνει ότι εξακολουθεί να αποτελεί σημείο αναφο-

ράς της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε πανελλαδικό επίπεδο με αναγνωρισιμότητα και επιρροή που ξεπερνάει συντριπτικά το άθροισμα των οργανώσεών της. Τα μέλη της εξακολουθούν να είναι πρωτοπόρα στους αγώνες και να αναγνωρίζονται στους εργασιακούς χώρους, στις γειτονιές, στις διάφορες πρωτοβουλίες και μέτωπα ως το πιο συνειδητό και ριζοσπαστικό κομμάτι αγωνιστών και αγωνιστριών. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί πάντα σημείο αναφοράς με σημαντικό αποτύπωμα στις οργανώσεις βάσης του εργατικού κινήματος και των καταπιεσμένων. Σε πλατιά στρώματα της εργατικής τάξης και των κινήματων, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι συνυφασμένη με τη μαχητική υπεράσπιση ριζοσπαστικών θέσεων και πρακτικών, το αγωνιστικό πνεύμα, την ανεξαρτησία από τη εργοδοσία και το κράτος, την ταξική ηθική. Και αυτό οφείλεται στο ότι όλα τα χρόνια της λειτουργίας της, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά τις κατά καιρούς συγχύσεις και αντιφάσεις, στάθηκε μακριά από οποιαδήποτε θεσμική ενσωμάτωση και τα διάφορα κοινοβουλευτικά σχέδια, ενώ τοποθετήθηκε πάντα καθαρά ενάντια στα σχέδια των αριστερών κυβερνήσεων παλιότερα, και πιο πρόσφατα σε λογικές λαϊκού μετώπου, αντιδεξιότητας συσπείρωσης κλπ, όπως επιβεβαιώνεται ξανά στο σχέδιο θέσεων της 6ης Συνδιάσκεψης.

Όσον αφορά τις πολιτικές θέσεις, η 6^η Συνδιάσκεψη βρίσκει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ πιο ομοιογενή όσον αφορά την ανάγνωση της συγκυρίας, τα συμπεράσματα και τα πολιτικά καθήκοντα και αυτό αποτυπώνεται επίσης στο σχέδιο θέσεων. Τέλος, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εμφανίζεται στην 6η Συνδιάσκεψη πολιτικά πιο ώριμη, με σημαντικές προγραμματικές κατακτήσεις, οι οποίες προήλθαν από την εμπειρία στους αγώνες, αλλά και την εσωτερική διαπάλη και τα αναγκαία, όσο και δύσκολα, ξεκαθαρίσματα.

Βαθύς και ουσιαστικός απολογισμός για να πάμε μπροστά

Η 6^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ οφείλει να επιβεβαιώσει ότι η συγκρότηση του ανεξάρτητου αντικαπιταλιστικού πόλου παραμένει θεμελιώδης επιδίωξη και κορμός της τακτικής μας στην παρούσα περίοδο. Είναι ξεκάθαρο ότι ένας ζωντανός και ριζικά ανανεωμένος αντικαπιταλιστικός πόλος, όμως, δεν μπορεί παρά να βασιστεί στη μέχρι τώρα εμπειρία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η οποία στα κρίσιμα διλήμματα όλων των προηγούμενων περιόδων κινήθηκε σταθερά στη σωστή

κατεύθυνση. Αυτή η επισήμανση, όμως, δεν πρέπει να αποκρύπτει το γεγονός ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει απογοητεύσει εκατοντάδες αγωνιστές και αγωνίστριες και αδυνατεί να προσελκύσει άλλους και άλλες με συγκροτημένο τρόπο και σε μαζικό βαθμό. Αυτή την κατάσταση πρέπει να δει κατάματα η 6η Συνδιάσκεψη, προκειμένου να τη διορθώσει και να την αναστρέψει. Ως εκ τούτου, το βασικό θέμα συζήτησης σε αυτή θα πρέπει να είναι ένας ειλικρινής απολογισμός και μια σωστή κατανόηση τόσο των δυνατοτήτων όσο και των αδυναμιών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και ιστορικά αλλά και στο σήμερα.

Έτσι, είναι αναγκαίο να εκτιμήσουμε ότι όλα τα τελευταία χρόνια σπαταλήθηκε πολύς χρόνος και ενέργεια σε μια αδιέξοδη τακτική διαρκούς κατάθεσης πολιτικών προτάσεων σε ευρύτερες δυνάμεις, που έχουν διαφορετικά στρατηγικά σχέδια. Η αέναη ανακύκλωση της ιδέας ότι, αν βρεθεί η κατάλληλη φόρμουλα και διατύπωση, θα μπορούσαμε να προσελκύσουμε δυνάμεις με άλλο προσανατολισμό ήταν χρονοβόρα και ψυχοφθόρα, μας προκάλεσε μεγάλη εσωστρέφεια και δεν είχε κανένα απολύτως μετρήσιμο θετικό αποτέλεσμα. Το σχέδιο προσέγκυσης δυνάμεων ρεφορμιστικού, κεντρίστικου ή ενδιάμεσου χαρακτήρα, με βάση έναν ιδανικό χειρισμό, ήταν απλώς μια φαντασίωση.

Ο τωρινός πολιτικός προσανατολισμός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ένα αντικαπιταλιστικό μέτωπο είναι σίγουρα προς τη σωστή κατεύθυνση και επίσης πιο ρεαλιστικός. Ωστόσο, η ανάγνωση της παρούσας κατάστασης του εργατικού κινήματος και της κίνησης της συνείδησης των εργαζομένων είναι αναγκαία για να γίνει το πολιτικό σχέδιο του μετώπου πιο συγκεκριμένο. Από τη μεριά των δύο μεγαλύτερων οργανώσεων, η αναγκαιότητα του αντικαπιταλιστικού μετώπου εδράζεται είτε στην υπόθεση της ριζοσπαστικοποίησης ενδιάμεσων και ταλαντευόμενων οργανώσεων, καθώς έρχονται αντιμέτωπες με τα πολιτικά τους όρια, είτε στην αναμονή της αποδέσμευσης μιας μάζας αγωνιστών και αγωνιστριών και μεγάλων τμημάτων της ριζοσπαστικοποιημένης νεολαίας από τη ρεφορμιστική Αριστερά. Οι φόρμουλες αυτές είναι ελαφρώς παρωχημένες, καθώς το δυναμικό ενός μελλοντικού μαζικότερου αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού πόλου σήμερα, στην πλειοψηφία του, δεν είναι προσδεμένο σε άλλες ηγεσίες, τουλάχιστον όχι οργανικά και σταθερά, ώστε να απεγκλωβιστεί είτε με διεμβολιστικές προτάσεις συνεργασίας, είτε με καταγγελίες, ανάλογα με τη μεθοδολογική προτίμηση του καθενός. Αυτή ίσως ήταν η κατάσταση σε μια προηγούμενη φάση, τώρα όμως είμαστε ένα

βήμα πιο μπροστά. Παρά τις δυσκολίες και τις ήττες, φεύγει το μούδιασμα από τις χαμένες προσδοκίες και ανεβάνει η συνείδηση ξανά. Δεν πρέπει να ξοδευτεί αυτή η ευκαιρία και να εγκλωβιστεί ξανά σε χρεοκοπημένα πολιτικά σχέδια. Ο ευρύτερος αντικαπιταλιστικός πόλος είναι αναγκαίος και δυνατός, ωστόσο δεν υπάρχουν έτοιμες δυνάμεις για αυτό: πρέπει να προκύψουν από γεγονότα και πρωτοβουλίες στην ταξική πάλη. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να επικεντρωθεί σε τέτοιες πρωτοβουλίες.

Ο απολογισμός πρέπει να είναι γενναίος όσον αφορά την αποτυχία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να γίνει ορατή, να επηρεάσει και να καθορίσει πολιτικά τα μεγάλα γεγονότα της προηγούμενης περιόδου, με αποκορύφωμα τα Τέμπη. Παρά την ολόψυχη και καθολική συμμετοχή του δυναμικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην πρώτη γραμμή, με τα πανό του χώρου στο κέντρο των εξελίξεων, το ίδιο το μέτωπο δεν μπόρεσε να διοργανώσει ούτε μια συνέντευξη τύπου, πόσο μάλλον να δημιουργήσει μια συσπείρωση δυνάμεων γύρω από αιτήματα όπως η ανατροπή της κυβέρνησης και η απαλλοτρίωση και κρατικοποίηση των μεταφορών, κάτω από εργατικό έλεγχο, για την πολιτικοποίηση του αγώνα, ή να προκαλέσει τοπικές λαϊκές συνελύξεις ή επιτροπές, για την αυτοοργάνωση των κινητοποιούμενων μαζών. Η αμηχανία και απογοήτευση για το φαινόμενο Καρυστιανού και τη διαφαινόμενη διαστρέβλωση του χαρακτήρα και του προσανατολισμού του “κινήματος των Τεμπών” δεν έχει να κάνει με το ότι περιμέναμε κάτι διαφορετικό, αλλά με τη συνειδητοποίηση ότι δεν καταφέραμε να κατευθύνουμε τα πράγματα στις παραπάνω κατευθύνσεις, κάτι που άξιζε σίγουρα να το προσπαθήσουμε.

Όσον αφορά τη συμμετοχή σε ευρύτερα πολιτικά και συνδικαλιστικά σχήματα, αξίζει να αναφέρουμε δύο παραδείγματα αποτυχίας κοινού βηματισμού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το πρώτο αφορά το κοινό, με άλλες δυνάμεις, εκλογικό κατέβασμα στον Δήμο της Αθήνας, το οποίο ακόμα και τώρα παρυσιάζεται ως η κορωνίδα της σωστής μετωπικής απεύθυνσης. Τα δύο σχήματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν κατάφεραν καν να τηρήσουν κοινή στάση στον δεύτερο γύρο και η απόφαση της μειοψηφίας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για δημόσια στήριξη Δούκα προκάλεσε αμηχανία στο σύνολο των μελών μας, καθώς αποδόθηκε, καλοπροαίρετα ή όχι, στο σύνολο του μετώπου. Τα τρία σχήματα που συναπάρτιζαν το ψηφοδέλτιο, δεν δούλεψαν ποτέ από κοινού μετά τις εκλογές, ούτε καν συζητούσαν στοιχειωδώς μεταξύ τους. Το να χαρακτηριστεί ένα τέτοιο

εγχείρημα επιτυχημένο, προδίδει πολύ στρεβλά, εκλογοκεντρικά κριτήρια.

Το δεύτερο είναι η παρέμβαση στο φοιτητικό κίνημα. Η συμμετοχή των δυνάμεων της ANΤΑΡΣΥΑ σε δύο διαφορετικά δίκτυα σχημάτων είναι ένα τεράστιο πρόβλημα που πρέπει να σταματήσει, με την κοινή παρέμβαση των δυνάμεών μας μέσα στην Attack. Η επιμονή μιας μειοψηφικής μερίδας συντρόφων και συντροφισσών να στηρίζουν ό,τι έχει απομείνει να αποκαλείται ΕΑΑΚ οδήγησε και στην πρόσφατη ιδιαίτερα προβληματική τοποθέτηση ανοχής σχετικά με την ΑΡΑΣ, με την οποία φιλοδοξούν να έχουν κάποια συνεργασία.

Να μην τις χάσουμε ξανά.

Όσον αφορά τον εξωστρεφή τρόπο απεύθυνσης, είναι σημαντικό μετά τη συνδιάσκεψη να οργανώσουμε γύρο αντικαπιταλιστικών συνελεύσεων. Να ανοίξει ο διάλογος για τα σύγχρονα ζητήματα της περιόδου, με ειλικρινή διάθεση αποτίμησης και απολογισμού. Σε αυτές, η ANΤΑΡΣΥΑ πρέπει να καταθέσει ένα ανανεωμένο μεταβατικό πρόγραμμα, με αντικαπιταλιστικά αιτήματα, μαχητικό πρόγραμμα ρήξης, αισιοδοξίας, ένα πρόγραμμα νίκης και ανατροπής.

Προκειμένου το σύνολο των μελών της ANΤΑΡΣΥΑ να εμπλακεί σε αυτή την κατεύθυνση, αλλά και να προσεγγιστούν

διαπιστευτήρια νομιμότητας στο σύστημα (όπως για παράδειγμα το ΚΚΕ με το κίνημα των Τεμπών, που το υπονόμωσε ανοιχτά εν όψει των εκλογών το 2023). Άμεσα συνδεδεμένη με το παραπάνω είναι η αταλάντευτη στάση, τουλάχιστον των δυνάμεων που εξακολουθούν να είναι στο μέτωπο, απέναντι στην κυβερνητική υπόσχεση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και εν γένει στη στρατηγική των αριστερών κυβερνήσεων εντός του καπιταλιστικού κράτους και των θεσμών του και τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό. Κατά τα χρόνια λειτουργίας και ανάπτυξης της, η ANΤΑΡΣΥΑ κατάφερε επίσης, με αντιφάσεις και συγκρούσεις, να υιοθετήσει τη μεταβατική λογική, έστω και αν δεν

φύση και αρνούμενη να υποστηρίξει το ένα ή το άλλο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Πάρα πολύ σημαντικά βήματα έγιναν και στο μεταναστευτικό, με την υιοθέτηση του συνθήματος για ανοιχτά σύνορα για όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες, που είναι απαραίτητος όρος για να μη ζούμε κάθε τόσο εγκλήματα όπως της Πύλου και της Χίου, πιο πρόσφατα. Τέλος, η ANΤΑΡΣΥΑ κατάφερε στον λόγο της και στις πρακτικές της να αποτυπώσει την αναγνώριση της σημασίας κοινωνικών κινήματων όπως το οικολογικό, το φεμινιστικό, το ΔΟΑΤΚΙΑ+.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον, ωστόσο δε μας απαλλάσσουν από το επείγον καθήκον να κάνουμε βήματα για να ξεπεράσουμε άμεσα την οργανωτική παράλυση και την έλλειψη ενότητας στις παρεμβάσεις μας.

Στη νέα περίοδο αποσταθεροποίησης του αστικού πολιτικού συστήματος, που είναι ήδη εδώ, η ANΤΑΡΣΥΑ οφείλει να παρουσιάσει ένα ολοκληρωμένο μεταβατικό πρόγραμμα, και μια πρόταση εξουσίας. Η πρόταση αυτή δεν έχει τίποτα κοινό με τις διάφορες εκδοχές αριστερής κοινοβουλευτικής κυβέρνησης και εκλογικής αναμονής: οφείλει να βασίζεται στρατηγικά στην αυτοοργάνωση των εργαζομένων και των καταπιεσμένων, στις δικές τους δομές, έξω από το κράτος των καπιταλιστών. Παραδείγματα τέτοιων δομών, από τις επιτροπές αγώνα και τις καταλήψεις έως τις λαϊκές συνελεύσεις, δεν έλειψαν στα χρόνια της κρίσης. Αυτό που έλειψε ήταν μια ορατή δύναμη που να προτείνει αυτού του είδους τις δομές ως μελλοντικό κύτταρο εξουσίας. Στις επόμενες πλατείες, στα επόμενα Τέμπη, μπροστά στην απαξίωση των θεσμών του κράτους, η ANΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να είναι αρκετά συνειδητή, συντονισμένη και έτοιμη για να προβάλλει συγκεκριμένα, μέσα από τους υπαρκτούς αγώνες, μια τέτοια στρατηγική.

Η 6^η Συνδιάσκεψη δεν περιορίζεται σε μια ρουτινιάρικη επιβεβαίωση θέσεων ή σε μια σχηματική σύγκρουση απόψεων. Κάνει έναν ουσιαστικό απολογισμό των αδυναμιών και προβλημάτων μας, με εποικοδομητική διάθεση υπέρβασής τους. Η ANΤΑΡΣΥΑ αποφασίζει να εμφανιστεί αντάξια των περιστάσεων στα επόμενα κινήματα και ξεσπάσματα της ταξικής πάλης, για να παίξει τον ρόλο, τον οποίο δεν μπόρεσε να παίξει μέχρι σήμερα, στην άνοδο της ταξικής συνείδησης, στην αλλαγή των συσχετισμών προς όφελος της επαναστατικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Εάν η ANΤΑΡΣΥΑ δεν παίξει αυτό τον ρόλο, δεν υπάρχει κανείς άλλος για να το κάνει.

**Πρωτοβουλία για μια ANΤΑΡΣΥΑ
Αντικαπιταλιστική
και Επαναστατική**

Μετά τη συνδιάσκεψη

Η 6^η Συνδιάσκεψη, λαμβάνοντας υπόψη τις δυνατότητες της περιόδου αλλά και τις αδυναμίες μας, οφείλει να χαράξει ένα νέο δρόμο, με έμφαση στην ανάγκη η ANΤΑΡΣΥΑ να λειτουργεί και να εμφανίζεται ως πόλος αναφοράς. Είναι κομβικής σημασίας το επόμενο διάστημα να αναλάβουμε πρωτοβουλίες στην ταξική πάλη, οι οποίες θα λειτουργούν συσπειρωτικά στην πράξη. Ο απομονωτισμός σε ξεκομμένες κινητοποιήσεις και “κέντρα αγώνα”, που δεν συναντιούνται ποτέ με τη μάζα που κινητοποιείται, δεν βοηθάει, όπως δεν βοηθάει και η αποφυγή της σύγκρουσης με γραφειοκρατικές ηγεσίες. Δεν περιμένουμε απλώς από τις γραφειοκρατίες να οργανώσουν τον αγώνα, κάτω από την πίεση των εκλεγμένων μας. Χρειάζονται διακριτές προτάσεις και παραδειγματικές δράσεις, με δυναμική ενιαιομετωπικής συσπείρωσης. Στο επίκεντρο πρέπει να είναι η δημιουργία και στήριξη δομών αυτοοργάνωσης όταν η τάξη κινείται. Είναι ο βασικός δρόμος υπέρβασης των ρεφορμιστικών ηγεσιών και ανάπτυξης της ταξικής συνείδησης προς επαναστατική κατεύθυνση. Υπήρξε η ευκαιρία με τις κινητοποιήσεις στα Τέμπη, η οποία χάθηκε. Στο επόμενο διάστημα, σίγουρα θα υπάρξουν κι άλλες.

νέα μέλη, τα οργανωτικά μέτρα συγκρότησης είναι απαραίτητα. Δεν εγκαταλείπουμε την πεποίθηση ότι είναι απαραίτητη η λειτουργία κεντρικών γραφείων, η έκδοση κοινού εντύπου και η διοργάνωση κοινού φεστιβάλ, στοιχεία που θα εκτοξεύσουν τις πολιτικές και οργανωτικές δυνατότητές μας.

Κρατάμε τα θετικά, πετάμε τα αρνητικά

Η ιστορία και εμπειρία της ANΤΑΡΣΥΑ είναι στοιχεία που δεν μπορούν να παραβλεφθούν στην πορεία της συγκρότησης του μαζικού αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού πόλου, χωρίς τον οποίο η συνεχιζόμενη κρίση δεν μπορεί να επιλυθεί προς όφελος των εργαζομένων και καταπιεσμένων.

Έτσι, κρατάμε τις σημαντικές θετικές κατακτήσεις της ως θεμέλια περαιτέρω οικοδόμησης και ανάπτυξης. Η ANΤΑΡΣΥΑ, στα 17 χρόνια ζωής της, κατάφερε να διατηρήσει και να εμπλουτίσει την ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική πρακτική και το πρόγραμμα, να καθιερωθεί ως εκείνη η δύναμη που δίνει τους αγώνες ως το τέλος, δεν τους υποτάσσει σε κάποια εκλογική σκοπιμότητα και δεν δίνει

μπόρεσε να επεξεργαστεί ένα ολοκληρωμένο μεταβατικό πρόγραμμα, καθώς το πρόγραμμά της παραμένει αντιφατικό και αποσπασματικό.

Στο πλαίσιο αυτό, πάντως, έχει υιοθετήσει ορισμένες πολύ προχωρημένες, “δύσκολες” θέσεις, σε σύγκρουση τόσο με τις συστημικές δυνάμεις, όσο και με αυτές της θεσμικής και πατριωτικής αριστεράς. Ο διεθνιστικός χαρακτήρας του προγράμματος έχει προοδευτικά ενισχυθεί, με τη φόρμουλα ότι “στην ίδια μας τη χώρα είναι ο εχθρός” να είναι ο βασικός μας μπούσουλας. Έτσι, η ANΤΑΡΣΥΑ εκφράζει θαρρετά την αντίθεση στις περιφερειακές ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις του ελληνικού καπιταλισμού έναντι του αντίπαλου τουρκικού καπιταλισμού (12 μίλια, ΑΟΖ κλπ.) και την αμφισβήτηση των υποτιθέμενων εθνικών δικαιών. Κομβικής σημασίας είναι η, πλέον, αναγνώριση του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού του λαού της σημερινής Δημοκρατίας της Βόρειας Μακεδονίας και η καταδίκη της ιμπεριαλιστικής επιβολής του ελληνικού κράτους στη γειτονική χώρα (Συμφωνία των Πρεσπών), όπως και η αναγνώριση εθνικών μειονοτήτων (τουρκικής, μακεδονικής) στο εσωτερικό της χώρας. Η ANΤΑΡΣΥΑ κράτησε αταλάντευτη διεθνιστική στάση και στον πόλεμο της Ουκρανίας, αναγνωρίζοντας την πρωταρχικά ενδοίμπεριαλιστική του

www.antarsya.gr

ANTARSYA
ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή ΣΥνεργασία γΙΑ Ανατροπή